

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě jednal ve veřejném zasedání konaném dne 21. 1. 2019 v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Magdy Mihulové a soudců Mgr. Moniky Zubkové a Mgr. Karla Šiguta v trestní věci obžalovaných **1. Aleny P., narozené xxx** a **2. Moniky J., narozené xxx,** o odvoláních státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Bruntále a obžalované Moniky J. proti rozsudku Okresního soudu v Bruntále ze dne 12. 6. 2018, č. j. 66 T 137/2017-2754, a rozhodl

takto:

Z podnětu odvolání státního zástupce a obžalované Moniky J. se podle § 258 odstavec 1 písmeno b), písmeno c), písmeno e) trestního řádu zrušuje napadený rozsudek ohledně obou obžalovaných v celém rozsahu a nově se rozhoduje **takto:**

I.

Podle § 259 odstavec 3 trestního řádu se **obžalovaná**

Alena P., narozená xxx v xxx, trvale bytem xxx,

nově uznává vinnou

že

poté, co Monika J. ukončila pracovní poměr u společnosti Horské lázně Karlova Studánka, státní podnik,

jako osoba zaměstnaná ve spol. Horské lázně Karlova Studánka, státní podnik, podle svého pracovního zařazení odpovědná za vydávání pokladní hotovosti z hlavní pokladny v období

Shodu s prvopisem potvrzuje Drahomíra Anlaufová

od 1. 12. 2013 do 20. 5. 2016, vyváděla protiprávně, na základě účelově vytvořených účetních případů finanční hotovost zejména formou fiktivně vyplácených plateb zaměstnancům lázní či dodavatelům, své jednání následně zakrývala opakovaným přeúčtováním na jiné účty a takto neoprávněně získané finanční prostředky následně užila pro vlastní potřebu ke škodě společnosti Horské lázně Karlova Studánka, státní podnik, když konkrétně:

v kalendářním roce 2014

na základě výdajového pokladního dokladu č. 2141200046 ze dne 23. 1. 2014 měl být proveden odvod hotovosti ve výši 230 440 Kč na účet v bance, přičemž na účet bylo vloženo toliko 201 450 Kč a na pokladní hotovosti tak vznikla škoda ve výši 28 990 Kč,

čímž byla v roce 2014 způsobena na pokladní hotovosti celková škoda ve výši 28 990 Kč,

v kalendářním roce 2015

na základě výdajového pokladního dokladu č. 2151200325 ze dne 19. 5. 2015 fiktivně vyplatila částku ve výši 10 000 Kč jako dotaci hotovosti pokladny skladu potravin, odpovědný pracovník skladu potravin, Jitka V., však žádnou částku nepřevzala a na pokladní hotovosti tak vznikla škoda ve výši 10 000 Kč,

na základě výdajového pokladního dokladu č. 2151200735 ze dne 30. 12. 2015 fiktivně vyplatila částku ve výši 4 000 Kč jako dotaci hotovosti pokladny stravovacího úseku, odpovědný pracovník stravovacího provozu, Jitka V., však žádnou částku nepřevzala a na pokladní hotovosti tak vznikla škoda ve výši 4 000 Kč,

na základě výdajového pokladního dokladu č. 2151200616 ze dne 30. 10. 2015 fiktivně vyplatila Jitce V. částku ve výši 1 100 Kč, jako úhradu faktury dodavateli ASTUR Jeseník, Jitka V. uvedenou částku nepřevzala, platba provedena nebyla a na pokladní hotovosti tak vznikla škoda ve výši 1 100 Kč,

na základě výdajových pokladních dokladů ze dne 13. 7. 2015 č. 2151200444 na částku 54 000 Kč a č. 2151200443 na částku 220 810 Kč, měl být proveden odvod hotovosti ve výši 274 810 Kč na účet v bance, přičemž na účet bylo vloženo toliko 262 810 Kč a na pokladní hotovosti tak vznikla škoda ve výši 12 000 Kč,

Shodu s prvopisem potvrzuje Drahomíra Anlaufová

na základě výdajového pokladního dokladu č. 2151200455 ze dne 17. 7. 2015 měl být proveden odvod hotovosti ve výši 145 100 Kč na účet v bance, přičemž na účet bylo vloženo toliko 144 100 Kč a na pokladní hotovosti tak vznikla škoda ve výši 1 000 Kč,

na základě výdajového pokladního dokladu č. 2151200497 ze dne 21. 8. 2015 vyplatila odpovědnému pracovníkovi, Erice Z., částku 4 913 Kč za nákup materiálu na sklad, následně duplicitně vykázala na základě výdajového pokladního dokladu č. 2151200456 stejnou částku ve výši 4 913 Kč, jako úhradu pro forma faktury dodavateli za nákup materiálu a na pokladní hotovosti tak vznikla škoda ve výši 4 913 Kč,

na základě výdajového pokladního dokladu č. 2151200498 ze dne 21. 8. 2015 fiktivně částečně uhradila fakturu dodavatele LUNA-OVO s.r.o. ve výši 3 000 Kč za nákup zboží, přičemž platba fakticky provedena nebyla, když faktura s variabilním symbolem uvedeným na výdajovém pokladním dokladu již byla dříve uhrazena, čímž na pokladní hotovosti vznikla škoda ve výši 3 000 Kč,

na základě výdajového pokladního dokladu č. 2151200469 ze dne 28. 7. 2015 fiktivně uhradila fakturu dodavatele M. Karlík-distribuce s.r.o. ve výši 3 602 Kč za nákup zboží, přičemž platba již byla provedena v hotovosti pokladnou stravovacího úseku dne 17. 7. 2014, v roce 2015 fakticky žádná platba uvedenému dodavateli neproběhla, čímž na pokladní hotovosti vznikla škoda ve výši 3 602 Kč,

na základě výdajového pokladního dokladu č. 2151200398 ze dne 19. 6. 2015 měl být uhrazen nákup známek ve výši 3 900 Kč, tato suma byla vyplacena Janě D., která fakticky nakoupila známky v hodnotě 3 736 Kč, tyto následně včetně provize ve výši 164 Kč předala Aleně P., která provizi ve výši 164 Kč již do pokladny nedoložila, čímž na pokladní hotovosti vznikla škoda ve výši 164 Kč,

na základě výdajového pokladního dokladu č. 2151200603 ze dne 20. 10. 2015 fiktivně uhradila fakturu dodavatele Viléma O. ve výši 4 417 Kč za nákup zboží, přičemž platba fakticky provedena nebyla, na pokladní hotovosti tak vznikla škoda ve výši 4 417 Kč,

na základě výdajového pokladního dokladu č. 2151200618 ze dne 30. 10. 2015 měl být uhrazen nákup známek ve výši 1 300 Kč, uvedená suma byla vyplacena Aleně M., která fakticky nakoupila známky v hodnotě 1 245 Kč, tyto pak i s provizí ve výši 55 Kč předala Aleně P., která již provizi do pokladny nedoložila, čímž na pokladní hotovosti vznikla škoda ve výši 55 Kč,

Shodu s prvopisem potvrzuje Drahomíra Anlaufová

na základě výdajového pokladního dokladu č. 2151200634 ze dne 5. 11. 2015 vyplatila odpovědnému pracovníkovi, Erice Z., částku 6 607 Kč za nákup materiálu na sklad, ačkoli již dne 15. 10. 2015 byl na podkladě výdajového pokladního dokladu č. 2151200592 stejný výdaj učiněn, a na pokladní hotovosti tak vznikla škoda ve výši 6 607 Kč,

na základě výdajového pokladního dokladu č. 2151200669 ze dne 25. 11. 2015 fiktivně sama sobě vyplatila částku ve výši 213 Kč jako úhradu cestovného, aniž by nárok na převzetí této sumy jakkoli doložila, čímž na pokladní hotovosti vznikla škoda ve výši 213 Kč,

na základě výdajového pokladního dokladu č. 2151200133 ze dne 26. 2. 2015 fiktivně vyplatila Kristině J. částku ve výši 500 Kč jako zálohu na nákup, Kristina J. uvedenou částku nepřevzala, čímž na pokladní hotovosti vznikla škoda ve výši 500 Kč,

čímž byla v roce 2015 způsobena na pokladní hotovosti celková škoda ve výši 51 571 Kč,

v kalendářním roce 2016

16) na základě výdajového pokladního dokladu č. 2161200104 ze dne 4. 3. 2016 fiktivně vyplatila Miladě V., zaměstnankyni stravovacího úseku, částku ve výši 7 000 Kč, Milada V. uvedenou částku nepřevzala a na pokladní hotovosti tak vznikla škoda ve výši 7 000 Kč,

17) na základě výdajového pokladního dokladu č. 2161200258 ze dne 18. 5. 2016 fiktivně vyplatila odpovědnému pracovníkovi, Erice Z., částku ve výši 9 900 Kč, Erika Z. částku nepřevzala, čímž na pokladní hotovosti vznikla škoda ve výši 9 900 Kč,

18) na základě výdajového pokladního dokladu č. 2161200122 ze dne 16. 3. 2016 fiktivně vyplatila Miladě V., zaměstnankyni stravovacího úseku, částku ve výši 6 050 Kč jako převod peněz do banky, Milada V. uvedenou částku nepřevzala a na pokladní hotovosti tak vznikla škoda ve výši 6 050 Kč,

19) na základě výdajového pokladního dokladu č. 2161200154 ze dne 31. 3. 2016 fiktivně vyplatila odpovědnému pracovníkovi, Erice Z., částku ve výši 5 500 Kč, jako úhradu faktury dodavateli, Erika Z. částku nepřevzala, platba provedena nebyla a na pokladní hotovosti tak vznikla škoda ve výši 5 500 Kč,

20) na základě výdajového pokladního dokladu č. 2161200265 ze dne 20. 5. 2016 fiktivně vyplatila odpovědnému pracovníkovi, Erice Z., částku ve výši 6 300 Kč, jako úhradu faktury

Shodu s prvopisem potvrzuje Drahomíra Anlaufová

dodavateli, Erika Z. částku nepřevzala, platba provedena nebyla a na pokladní hotovosti tak vznikla škoda ve výši 6 300 Kč,

21) na základě výdajového pokladního dokladu č. 2161200237 ze dne 3. 5. 2016 fiktivně vyplatila dodavateli, Světlaně S., částku ve výši 9 940 Kč, jako úhradu její faktury, která však byla na částku 4 000 Kč, která již byla dříve vyplacena, platba ve výši 9 940 Kč provedena nebyla a na pokladní hotovosti tak vznikla škoda ve výši 9 940 Kč,

22) na základě výdajového pokladního dokladu č. 2161200016 ze dne 13. 1. 2016 měl být uhrazen výpis z katastru nemovitostí ve výši 1 000 Kč, částka ve výši 1 000 Kč byla předána zaměstnankyni Marcele S., která poté, co byl pořízen výpis z KN v hodnotě 900 Kč, výpis i se zbylou částkou předala Aleně P., která však částku ve výši 100 Kč nevrátila do pokladny, čímž na pokladní hotovosti vznikla škoda ve výši 100 Kč,

23) na základě upraveného příjmového pokladního dokladu č. 2161100138 ze dne 16. 3. 2016 na částku 2 813 Kč byla do pokladny vykázána přijatá tržba z bazénu v této výši, originální příjmový doklad téhož čísla na částku 3 593 Kč, která odpovídala tržbě bazénu, Alena P. roztrháním znehodnotila, přičemž na pokladní hotovosti způsobila škodu ve výši 780 Kč,

čímž byla v roce 2016 způsobena na pokladní hotovosti celková škoda ve výši 45 570 Kč,

kdy tímto svým jednáním způsobila společnosti Horské lázně Karlova Studánka, státní podnik, IČO: 14450216, se sídlem Karlova Studánka č.p. 6, celkovou škodu ve výši 126 131 Kč,

tedy

přisvojila si cizí věc, která jí byla svěřena, a způsobila tak na cizím majetku větší škodu,

čímž spáchala

přečin zpronevěry podle § 206 odstavec 1, odstavec 3 trestního zákoníku,

a nově se odsuzuje

podle § 206 odstavec 3 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 1 (jednoho) roku,

podle § 81 odstavec 1 trestního zákoníku a § 82 odstavec 1 trestního zákoníku se výkon trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání 2 (dvou) roků,

Shodu s prvopisem potvrzuje Drahomíra Anlaufová

podle § 73 odstavec 1, odstavec 3 trestního zákoníku se jí ukládá trest zákazu činnosti, a to výkonu zaměstnání účetní a výkonu živnosti spočívající v činnosti účetních poradců, vedení účetnictví a vedení daňové evidence na dobu 1 (jednoho) roku.

Podle § 228 odstavec 1 trestního řádu je povinna zaplatit na náhradě škody poškozené společnosti Horské Lázně Karlova Studánka, státní podnik, se sídlem Karlova Studánka č.p. 6, IČO: 14450216, částku ve výši 98 131 Kč.

II.

Podle § 259 odstavec 1 trestního řádu se trestní věc obžalovaných Aleny P. a Moniky J. ohledně jednání popsaného pod bodem A) napadeného rozsudku **vrací** soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Odůvodnění

1. Napadeným rozsudkem Okresního soudu v Bruntále byla obžalovaná Alena P. uznána vinnou zločinem zpronevěry podle § 206 odstavec 1, odstavec 4 písmeno d) trestního zákoníku, dílem v části A) 1-40) jako spolupachatelka podle § 23 trestního zákoníku, dílem v části B) 1-23) jako pachatelka a odsouzena podle § 206 odstavec 4 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 2 roků a 6 měsíců, jehož výkon byl podle § 81 odstavec 1 trestního zákoníku a § 82 odstavec 1 trestního zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 3 roků a 6 měsíců.
2. Obžalovaná Monika J. byla napadeným rozsudkem v části A) 1-40) uznána vinnou zločinem zpronevěry podle § 206 odstavec 1, odstavec 4 písmeno d) trestního zákoníku jako spolupachatelka podle § 23 trestního zákoníku a odsouzena podle § 206 odstavec 4 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 3 roků, jehož výkon byl podle § 81 odstavec 1 trestního zákoníku a § 82 odstavec 1 trestního zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 4 roků a 6 měsíců.

3. Podle § 228 odstavec 1 trestního řádu byly obě obžalované zavázány společně a nerozdílně k náhradě škody poškozené společnosti Horské lázně Karlova Studánka, státní podnik ve výši 1 902 055 Kč. Podle § 228 odstavec 1 trestního řádu byla obžalovaná Alena P. sama zavázána k náhradě škody totožné poškozené společnosti ve výši 98 131 Kč.

4. Podle skutkových zjištění okresního soudu se obě obžalované měly vytýkané trestné činnosti dopustit společným jednáním popsaným pod bodem A) výroku napadeného rozsudku, a to tím, že

   v době od 1. 3. 2010 do 30. 11. 2013, po předchozí dohodě se zištným záměrem jako osoby zaměstnané ve společnosti Horské lázně Karlova Studánka, státní podnik, podle svého pracovního zařazení odpovědné za vydávání pokladní hotovosti z hlavní pokladny, společným jednáním protiprávně, na podkladě účelově vytvořených účetních případů dlouhodobě opakovaně vyváděly z hlavní pokladny finanční hotovost, kdy na základě fiktivních či pozměněných účetních dokladů a dalších dokumentů vědomě a nepravdivě upravovaly stav

pokladní knihy v účetním informačním systému společnosti Horské lázně Karlova Studánka, státní podnik tak, aby pravidelně prováděná inventarizace stavu pokladní hotovosti neodhalila vzniklý schodek na pokladní hotovosti, přičemž postupovaly vesměs tak, že společně vyhledaly existující fakturu uvedené společnosti, vystavenou na odběr potravin, kterou Monika J. naskenovala do počítače, změnila údaje ve faktuře jako je její číslo, částka plnění a data vystavení a splatnosti, obdobně k této faktuře naskenovala do počítače a následně upravila i odpovídající příjemku, následně oba tyto doklady vytiskla a předala Aleně P. k zaúčtování, poté tyto doklady podle možnosti jedna z nich opatřila falešnými podpisy ověřující a schvalující osoby, Monika J. zanesla takto vytvořenou fiktivní příjemku do podnikového systému ABRA a následně většinou společně zaúčtovaly fiktivní fakturu i příjemku do účetního programu Compecon, poté obvykle Alena P. vybrala z pokladny uvedené společnosti finanční hotovost, z níž odebrala částku odpovídající výši plnění na fiktivních dokladech, kterou oproti své povinnosti neodvedly na účet společnosti Horské lázně Karlova Studánka, státní podnik, ale rovným dílem si ji rozdělily a užívaly pro vlastní potřebu, zatímco zbylou část finanční hotovosti, vybrané z pokladny, podle možnosti jedna z nich odnesla k vložení na účet uvedené společnosti, přičemž takto konkrétně:

v kalendářním roce 2010

na základě výdajového pokladního dokladu č. 2101200260 ze dne 18. 3. 2010 měl být proveden odvod hotovosti ve výši 58 896 Kč na účet v bance, přičemž vklad na účet nebyl proveden a na pokladní hotovosti tak vznikla škoda 58 896 Kč,

na základě výdajového pokladního dokladu č. 210120186 ze dne 1. 3. 2010 měl být proveden odvod hotovosti ve výši 450 000 Kč na účet v bance, přičemž na účet bylo vloženo toliko 410 000 Kč a na pokladní hotovosti tak vznikla škoda 40 000 Kč,

na základě výdajového pokladního dokladu č. 2101200321 ze dne 2. 4. 2010 na částku 20 800 Kč a výdajového pokladního dokladu č. 2101200316 ze dne 1. 4. 2010 na částku 70 000 Kč, měl být proveden odvod hotovosti ve výši 90 800 Kč na účet v bance, přičemž na účet bylo vloženo toliko 75 000 Kč a na pokladní hotovosti tak vznikla škoda 15 800 Kč,

na základě výdajového pokladního dokladu č. 2101200414 ze dne 3. 5. 2010 na částku 135 000 Kč a výdajového pokladního dokladu č. 2101200421 ze dne 5. 5. 2010 na částku 56 400 Kč, měl být proveden odvod hotovosti ve výši 191 400 Kč na účet v bance, přičemž na účet bylo vloženo toliko 170 000 Kč a na pokladní hotovosti tak vznikla škoda 21 400 Kč,

na základě výdajového pokladního dokladu č. 2101200643 ze dne 14. 7. 2010, měl být proveden odvod hotovosti ve výši 293 000 Kč na účet v bance, přičemž na účet bylo vloženo toliko 221 000 Kč a na pokladní hotovosti tak vznikla škoda 72 000 Kč,

čímž byla v roce 2010 způsobena na pokladní hotovosti celková škoda ve výši 208 096 Kč,

v kalendářním roce 2011

6) na základě výdajového pokladního dokladu č. 2111200167 ze dne 18. 2. 2011 měl být proveden odvod hotovosti ve výši 51 360 Kč na účet v bance, přičemž vklad na účet nebyl proveden a na pokladní hotovosti tak vznikla škoda 51 360 Kč,

7) na základě výdajového pokladního dokladu č. 2111200306 ze dne 23. 3. 2011 měl být proveden odvod hotovosti ve výši 52 000 Kč na účet v bance, přičemž vklad na účet nebyl proveden a na pokladní hotovosti tak vznikla škoda 52 000 Kč,

Shodu s prvopisem potvrzuje Drahomíra Anlaufová

8) na základě výdajového pokladního dokladu č. 2111200527 ze dne 18. 5. 2011 měl být proveden odvod hotovosti ve výši 44 500 Kč na účet v bance, přičemž vklad na účet nebyl proveden a na pokladní hotovosti tak vznikla škoda 44 500 Kč,

9) na základě výdajového pokladního dokladu č. 2111200929 ze dne 7. 9. 2011 měl být proveden odvod hotovosti ve výši 99 500 Kč na účet v bance, přičemž na účet bylo vloženo toliko 50 000 Kč a na pokladní hotovosti tak vznikla škoda 49 500 Kč,

10) na základě výdajového pokladního dokladu č. 2111201179 ze dne 7. 11. 2011 měl být proveden odvod hotovosti ve výši 72 180 Kč na účet v bance, přičemž na účet bylo vloženo toliko 40 000 Kč a na pokladní hotovosti tak vznikla škoda 32 180 Kč,

11) na základě výdajového pokladního dokladu č. 2111200078 ze dne 26. 1. 2011 měl být proveden odvod hotovosti ve výši 50 900 Kč na účet v bance, přičemž vklad na účet nebyl proveden a na pokladní hotovosti tak vznikla škoda 50 900 Kč,

12) na základě výdajového pokladního dokladu č. 2111200708 ze dne 11. 7. 2011 měl být proveden odvod hotovosti ve výši 60 700 Kč na účet v bance, přičemž vklad na účet nebyl proveden a na pokladní hotovosti tak vznikla škoda 60 700 Kč,

13) na základě výdajového pokladního dokladu č. 2111200828 ze dne 12. 8. 2011 na částku 231 324 Kč a výdajového pokladního dokladu č. 2111200829 ze dne 12. 8. 2011 na částku 20 000 Kč, měl být proveden odvod hotovosti ve výši 251 324 Kč na účet v bance, přičemž na účet bylo vloženo toliko 180 000 Kč a na pokladní hotovosti tak vznikla škoda ve výši 71 324 Kč,

14) na základě výdajového pokladního dokladu č. 2111201265 ze dne 30. 1. 2011 měl být proveden odvod hotovosti ve výši 47 680 Kč na účet v bance, přičemž vklad na účet nebyl proveden a na pokladní hotovosti tak vznikla škoda 47 680 Kč,

15) na základě výdajového pokladního dokladu č. 2111201348 ze dne 30. 12. 2011 měl být proveden odvod hotovosti ve výši 553 040 Kč na účet v bance, přičemž na účet bylo vloženo toliko 503 500 Kč a na pokladní hotovosti tak vznikla škoda ve výši 49 540 Kč,

čímž byla v roce 2011 způsobena na pokladní hotovosti celková škoda ve výši 509 684 Kč, která pak byla v průběhu roku 2011 částečně nahrazena návratnými platbami, konkrétně v rámci platby 210 000 Kč dne 11. 10. 2011 byla vrácena částka 4 000 Kč, dále v rámci platby 150 000 Kč dne 9. 11. 2011 byla vrácena částka 5 000 Kč, v rámci platby 130 000 Kč dne 28. 11. 2011 byla vrácena částka 18 000 Kč, a v rámci plateb učiněných dne 3. 12. a 8. 12. 2011 byla vrácena částka 7 000 Kč, čímž byla škoda snížena na 475 684 Kč,

v kalendářním roce 2012

16) na základě výdajového pokladního dokladu č. 2121200088 ze dne 27. 1. 2012 měl být proveden odvod hotovosti ve výši 158 400 Kč na účet v bance, přičemž na účet bylo vloženo toliko 109 000 Kč a na pokladní hotovosti tak vznikla škoda ve výši 49 400 Kč,

17) na základě výdajového pokladního dokladu č. 2121200286 ze dne 15. 3. 2012 měl být proveden odvod hotovosti ve výši 84 880 Kč na účet v bance, přičemž vklad na účet nebyl proveden a na pokladní hotovosti tak vznikla škoda 84 880 Kč,

Shodu s prvopisem potvrzuje Drahomíra Anlaufová

18) na základě výdajového pokladního dokladu č. 2121200476 ze dne 25. 4. 2012 měl být proveden odvod hotovosti ve výši 306 360 Kč na účet v bance, přičemž na účet bylo vloženo toliko 215 000 Kč a na pokladní hotovosti tak vznikla škoda ve výši 91 360 Kč,

19) na základě výdajového pokladního dokladu č. 2121200500 ze dne 2. 5. 2012 měl být proveden odvod hotovosti ve výši 393 000 Kč na účet v bance, přičemž na účet bylo vloženo toliko 383 000 Kč a na pokladní hotovosti tak vznikla škoda ve výši 10 000 Kč,

20) na základě výdajového pokladního dokladu č. 2121200629 ze dne 8. 6. 2012 měl být proveden odvod hotovosti ve výši 319 145 Kč na účet v bance, přičemž na účet bylo vloženo toliko 252 900 Kč a na pokladní hotovosti tak vznikla škoda ve výši 66 245 Kč,

21) na základě výdajového pokladního dokladu č. 2121200764 ze dne 13. 7. 2012 měl být proveden odvod hotovosti ve výši 81 740 Kč na účet v bance, přičemž vklad na účet nebyl proveden a na pokladní hotovosti tak vznikla škoda ve výši 81 740 Kč,

22) na základě výdajového pokladního dokladu č. 2121200869 ze dne 14. 8. 2012 měl být proveden odvod hotovosti ve výši 203 210 Kč na účet v bance, přičemž na účet bylo vloženo toliko 137 660 Kč a na pokladní hotovosti tak vznikla škoda ve výši 65 550 Kč,

23) na základě výdajového pokladního dokladu č. 2121200988 ze dne 18. 9. 2012 měl být proveden odvod hotovosti ve výši 88 900 Kč na účet v bance, přičemž vklad na účet nebyl proveden a na pokladní hotovosti tak vznikla škoda ve výši 88 900 Kč,

24) na základě výdajového pokladního dokladu č. 2121201200 ze dne 9. 11. 2012 měl být proveden odvod hotovosti ve výši 70 260 Kč na účet v bance, přičemž vklad na účet nebyl proveden a na pokladní hotovosti tak vznikla škoda ve výši 70 260 Kč,

25) na základě výdajového pokladního dokladu č. 2121201269 ze dne 26. 11. 2012 měl být proveden odvod hotovosti ve výši 214 800 Kč na účet v bance, přičemž na účet bylo vloženo toliko 204 800 Kč a na pokladní hotovosti tak vznikla škoda ve výši 10 000 Kč,

26) na základě výdajového pokladního dokladu č. 2121201290 ze dne 4. 12. 2012 na částku 65 000 Kč a výdajového pokladního dokladu č. 2121201306 ze dne 6. 12. 2012 na částku 62 000 Kč, měl být proveden odvod hotovosti ve výši 127 000 Kč na účet v bance, přičemž na účet bylo vloženo toliko 75 000 Kč a na pokladní hotovosti tak vznikla škoda ve výši 52 000 Kč,

27) na základě výdajového pokladního dokladu č. 2121201015 ze dne 27. 9. 2012 měl být proveden odvod hotovosti ve výši 150 000 Kč na účet v bance, přičemž na účet bylo vloženo toliko 105 000 Kč a na pokladní hotovosti tak vznikla škoda ve výši 45 000 Kč,

28) na základě výdajového pokladního dokladu č. 2121201373 ze dne 28. 12. 2012 měl být proveden odvod hotovosti ve výši 220 000 Kč na účet v bance, přičemž na účet bylo vloženo toliko 126 000 Kč a na pokladní hotovosti tak vznikla škoda ve výši 94 000 Kč,

čímž byla v roce 2012 způsobena na pokladní hotovosti celková škoda ve výši 809 335 Kč,

v kalendářním roce 2013

29) na základě výdajového pokladního dokladu č. 2131200722 ze dne 22. 7. 2013 měl být proveden odvod hotovosti ve výši 29 500 Kč na účet v bance, přičemž vklad na účet nebyl proveden a na pokladní hotovosti tak vznikla škoda ve výši 29 500 Kč,

30) na základě výdajového pokladního dokladu č. 2131200922 ze dne 20. 9. 2013 měl být proveden odvod hotovosti ve výši 99 700 Kč na účet v bance, přičemž na účet bylo vloženo toliko 50 430 Kč a na pokladní hotovosti tak vznikla škoda ve výši 49 270 Kč,

31) na základě výdajového pokladního dokladu č. 2131201002 ze dne 15. 10. 2013 měl být proveden odvod hotovosti ve výši 233 001 Kč na účet v bance, přičemž na účet bylo vloženo toliko 197 501 Kč, na pokladní hotovosti tak vznikla škoda ve výši 35 500 Kč,

32) na základě výdajového pokladního dokladu č. 2131200826 ze dne 21. 8. 2013 na částku 160 170 Kč a výdajového pokladního dokladu č. 2131200827 z téhož dne na částku 100 000 Kč, měl být proveden odvod hotovosti ve výši 260 170 Kč na účet v bance, přičemž na účet bylo vloženo toliko 251 820 Kč a na pokladní hotovosti tak vznikla škoda ve výši 8 350 Kč,

33) na základě výdajového pokladního dokladu č. 2131200981 ze dne 7. 10. 2013 měl být proveden odvod hotovosti ve výši 172 950 Kč na účet v bance, přičemž na účet bylo vloženo toliko 135 800 Kč a na pokladní hotovosti tak vznikla škoda ve výši 37 150 Kč,

34) na základě výdajového pokladního dokladu č. 2131200633 ze dne 21. 6. 2013 měl být proveden odvod hotovosti ve výši 69 280 Kč na účet v bance, přičemž vklad na účet nebyl proveden a na pokladní hotovosti tak vznikla škoda 69 280 Kč,

35) na základě výdajových pokladních dokladů ze dne 12. 8. 2013 č. 2131200792 na částku 3 350 Kč, č. 2131200793 na částku 145 160 Kč a č. 2131200795 na částku 93 000 Kč, měl být proveden odvod hotovosti ve výši 241 510 Kč na účet v bance, přičemž na účet bylo vloženo toliko 211 350 Kč a na pokladní hotovosti tak vznikla škoda ve výši 30 160 Kč,

36) na základě výdajového pokladního dokladu č. 2131200148 ze dne 14. 2. 2013 měl být proveden odvod hotovosti ve výši 108 000 Kč na účet v bance, přičemž na účet bylo vloženo toliko 70 000 Kč a na pokladní hotovosti tak vznikla škoda ve výši 38 000 Kč,

37) na základě výdajového pokladního dokladu č. 2131200220 ze dne 4. 3. 2013 měl být proveden odvod hotovosti ve výši 105 580 Kč na účet v bance, přičemž na účet bylo vloženo toliko 59 000 Kč a na pokladní hotovosti tak vznikla škoda ve výši 46 580 Kč,

38) na základě výdajového pokladního dokladu č. 2131200302 ze dne 21. 3. 2013 měl být proveden odvod hotovosti ve výši 37 000 Kč na účet v bance, přičemž na účet bylo vloženo toliko 32 000 Kč a na pokladní hotovosti tak vznikla škoda ve výši 5 000 Kč,

39) na základě výdajových pokladních dokladů ze dne 29. 3. 2013 č. 2131200321 na částku 26 000 Kč a č. 2131200319 na částku 54 800 Kč, a výdajového pokladního dokladu č. 2131200341 ze dne 2. 4. 2013 na částku 359 800 Kč, měl být proveden odvod hotovosti na účet v bance ve výši 440 600 Kč, přičemž na účet v bance bylo vloženo toliko 440 100 Kč a na pokladní hotovosti tak vznikla škoda ve výši 500 Kč,

40) na základě výdajového pokladního dokladu č. 2131200408 ze dne 18. 4. 2013 měl být proveden odvod hotovosti ve výši 295 650 Kč na účet v bance, přičemž na účet bylo vloženo toliko 236 000 Kč a na pokladní hotovosti tak vznikla škoda ve výši 59 650 Kč,

čímž byla v roce 2013 způsobena na pokladní hotovosti celková škoda ve výši 408 940 Kč,

kdy tímto svým společným jednáním Alena P. a Monika J. způsobily společnosti Horské lázně Karlova Studánka, státní podnik, IČ: 14450216, se sídlem Karlova Studánka č.p. 6, celkovou škodu ve výši 1 936 055 Kč, která byla dodatečnými částečnými náhradami snížena na stávajících 1 902 055 Kč.

5. Obžalovaná Alena P. se měla vytýkané trestné činnosti dále dopustit sama jednáním popsaným pod bodem B) výroku napadeného rozsudku, a to tím, že

poté, co Monika J. ukončila pracovní poměr u společnosti Horské lázně Karlova Studánka, dále jako osoba zaměstnaná ve spol. Horské lázně Karlova Studánka, státní podnik, dle svého pracovního zařazení odpovědná za vydávání pokladní hotovosti z hlavní pokladny v období od 1. 12. 2013 do 20. 5. 2016, vyváděla protiprávně, na základě účelově vytvořených účetních případů finanční hotovost zejména formou fiktivně vyplácených plateb zaměstnancům lázní či dodavatelům, své jednání následně zakrývala opakovaným přeúčtováním na jiné účty a takto neoprávněně získané finanční prostředky následně užila pro vlastní potřebu ke škodě společnosti Horské lázně Karlova Studánka, státní podnik, když konkrétně:

v kalendářním roce 2014

na základě výdajového pokladního dokladu č. 2141200046 ze dne 23. 1. 2014 měl být proveden odvod hotovosti ve výši 230 440 Kč na účet v bance, přičemž na účet bylo vloženo toliko 201 450 Kč a na pokladní hotovosti tak vznikla škoda ve výši 28 990 Kč,

čímž byla v roce 2014 způsobena na pokladní hotovosti celková škoda ve výši 28 990 Kč,

v kalendářním roce 2015

2) na základě výdajového pokladního dokladu č. 2151200325 ze dne 19. 5. 2015 fiktivně vyplatila částku ve výši 10 000 Kč jako dotaci hotovosti pokladny skladu potravin, odpovědný pracovník skladu potravin, Jitka V., však žádnou částku nepřevzala a na pokladní hotovosti tak vznikla škoda ve výši 10 000 Kč,

3) na základě výdajového pokladního dokladu č. 2151200735 ze dne 30. 12. 2015 fiktivně vyplatila částku ve výši 4 000 Kč jako dotaci hotovosti pokladny stravovacího úseku, odpovědný pracovník stravovacího provozu, Jitka V., však žádnou částku nepřevzala a na pokladní hotovosti tak vznikla škoda ve výši 4 000 Kč,

4) na základě výdajového pokladního dokladu č. 2151200616 ze dne 30. 10. 2015 fiktivně vyplatila Jitce V. částku ve výši 1 100 Kč, jako úhradu faktury dodavateli ASTUR Jeseník, Jitka V. uvedenou částku nepřevzala, platba provedena nebyla a na pokladní hotovosti tak vznikla škoda ve výši 1 100 Kč,

5) na základě výdajových pokladních dokladů ze dne 13. 7. 2015 č. 2151200444 na částku 54 000 Kč a č. 2151200443 na částku 220 810 Kč, měl být proveden odvod hotovosti ve výši 274 810 Kč na účet v bance, přičemž na účet bylo vloženo toliko 262 810 Kč a na pokladní hotovosti tak vznikla škoda ve výši 12 000 Kč,

6) na základě výdajového pokladního dokladu č. 2151200455 ze dne 17. 7. 2015 měl být proveden odvod hotovosti ve výši 145 100 Kč na účet v bance, přičemž na účet bylo vloženo toliko 144 100 Kč a na pokladní hotovosti tak vznikla škoda ve výši 1 000 Kč,

7) na základě výdajového pokladního dokladu č. 2151200497 ze dne 21. 8. 2015 vyplatila odpovědnému pracovníkovi, Erice Z., částku 4 913 Kč za nákup materiálu na sklad, následně

duplicitně vykázala na základě výdajového pokladního dokladu č. 2151200456 stejnou částku ve výši 4 913 Kč, jako úhradu pro forma faktury dodavateli za nákup materiálu a na pokladní hotovosti tak vznikla škoda ve výši 4 913 Kč,

8) na základě výdajového pokladního dokladu č. 2151200498 ze dne 21. 8. 2015 fiktivně částečně uhradila fakturu dodavatele LUNA-OVO s.r.o. ve výši 3 000 Kč za nákup zboží, přičemž platba fakticky provedena nebyla, když faktura s variabilním symbolem uvedeným na výdajovém pokladním dokladu již byla dříve uhrazena, čímž na pokladní hotovosti vznikla škoda ve výši 3 000 Kč,

9) na základě výdajového pokladního dokladu č. 2151200469 ze dne 28. 7. 2015 fiktivně uhradila fakturu dodavatele M. Karlík-distribuce s.r.o. ve výši 3 602 Kč za nákup zboží, přičemž platba již byla provedena v hotovosti pokladnou stravovacího úseku dne 17. 7. 2014, v roce 2015 fakticky žádná platba uvedenému dodavateli neproběhla, čímž na pokladní hotovosti vznikla škoda ve výši 3 602 Kč,

10) na základě výdajového pokladního dokladu č. 2151200398 ze dne 19. 6. 2015 měl být uhrazen nákup známek ve výši 3 900 Kč, tato suma byla vyplacena Janě D., která fakticky nakoupila známky v hodnotě 3 736 Kč, tyto následně včetně provize ve výši 164 Kč předala Aleně P., která provizi ve výši 164 Kč již do pokladny nedoložila, čímž na pokladní hotovosti vznikla škoda ve výši 164 Kč,

11) na základě výdajového pokladního dokladu č. 2151200603 ze dne 20. 10. 2015 fiktivně uhradila fakturu dodavatele Viléma O. ve výši 4 417 Kč za nákup zboží, přičemž platba fakticky provedena nebyla, na pokladní hotovosti tak vznikla škoda ve výši 4 417 Kč,

12) na základě výdajového pokladního dokladu č. 2151200618 ze dne 30. 10. 2015 měl být uhrazen nákup známek ve výši 1 300 Kč, uvedená suma byla vyplacena Aleně M., která fakticky nakoupila známky v hodnotě 1 245 Kč, tyto pak i s provizí ve výši 55 Kč předala Aleně P., která již provizi do pokladny nedoložila, čímž na pokladní hotovosti vznikla škoda ve výši 55 Kč,

13) na základě výdajového pokladního dokladu č. 2151200634 ze dne 5. 11. 2015 vyplatila odpovědnému pracovníkovi, Erice Z., částku 6 607 Kč za nákup materiálu na sklad, ačkoli již dne 15. 10. 2015 byl na podkladě výdajového pokladního dokladu č. 2151200592 stejný výdaj učiněn, a na pokladní hotovosti tak vznikla škoda ve výši 6 607 Kč,

14) na základě výdajového pokladního dokladu č. 2151200669 ze dne 25. 11. 2015 fiktivně sama sobě vyplatila částku ve výši 213 Kč jako úhradu cestovného, aniž by nárok na převzetí této sumy jakkoli doložila, čímž na pokladní hotovosti vznikla škoda ve výši 213 Kč,

15) na základě výdajového pokladního dokladu č. 2151200133 ze dne 26. 2. 2015 fiktivně vyplatila Kristině J. částku ve výši 500 Kč jako zálohu na nákup, Kristina J. uvedenou částku nepřevzala, čímž na pokladní hotovosti vznikla škoda ve výši 500 Kč,

čímž byla v roce 2015 způsobena na pokladní hotovosti celková škoda ve výši 51 571 Kč,

v kalendářním roce 2016

16) na základě výdajového pokladního dokladu č. 2161200104 ze dne 4. 3. 2016 fiktivně vyplatila Miladě V., zaměstnankyni stravovacího úseku, částku ve výši 7 000 Kč, Milada V. uvedenou částku nepřevzala a na pokladní hotovosti tak vznikla škoda ve výši 7 000 Kč,

17) na základě výdajového pokladního dokladu č. 2161200258 ze dne 18. 5. 2016 fiktivně vyplatila odpovědnému pracovníkovi, Erice Z., částku ve výši 9 900 Kč, Erika Z. částku nepřevzala, čímž na pokladní hotovosti vznikla škoda ve výši 9 900 Kč,

18) na základě výdajového pokladního dokladu č. 2161200122 ze dne 16. 3. 2016 fiktivně vyplatila Miladě V., zaměstnankyni stravovacího úseku, částku ve výši 6 050 Kč jako převod peněz do banky, Milada V. uvedenou částku nepřevzala a na pokladní hotovosti tak vznikla škoda ve výši 6 050 Kč,

19) na základě výdajového pokladního dokladu č. 2161200154 ze dne 31. 3. 2016 fiktivně vyplatila odpovědnému pracovníkovi, Erice Z., částku ve výši 5 500 Kč, jako úhradu faktury dodavateli, Erika Z. částku nepřevzala, platba provedena nebyla a na pokladní hotovosti tak vznikla škoda ve výši 5 500 Kč,

20) na základě výdajového pokladního dokladu č. 2161200265 ze dne 20. 5. 2016 fiktivně vyplatila odpovědnému pracovníkovi, Erice Z., částku ve výši 6 300 Kč, jako úhradu faktury dodavateli, Erika Z. částku nepřevzala, platba provedena nebyla a na pokladní hotovosti tak vznikla škoda ve výši 6 300 Kč,

21) na základě výdajového pokladního dokladu č. 2161200237 ze dne 3. 5. 2016 fiktivně vyplatila dodavateli, Světlaně S., částku ve výši 9 940 Kč, jako úhradu její faktury, která však byla na částku 4 000 Kč, která již byla dříve vyplacena, platba ve výši 9 940 Kč provedena nebyla a na pokladní hotovosti tak vznikla škoda ve výši 9 940 Kč,

22) na základě výdajového pokladního dokladu č. 2161200016 ze dne 13. 1. 2016 měl být uhrazen výpis z katastru nemovitostí ve výši 1 000 Kč, částka ve výši 1 000 Kč byla předána zaměstnankyni Marcele S., která poté, co byl pořízen výpis z KN v hodnotě 900 Kč, výpis i se zbylou částkou předala Aleně P., která však částku ve výši 100 Kč nevrátila do pokladny, čímž na pokladní hotovosti vznikla škoda ve výši 100 Kč,

23) na základě upraveného příjmového pokladního dokladu č. 2161100138 ze dne 16. 3. 2016 na částku 2 813 Kč byla do pokladny vykázána přijatá tržba z bazénu v této výši, originální příjmový doklad téhož čísla na částku 3 593 Kč, která odpovídala tržbě bazénu, Alena P. roztrháním znehodnotila, přičemž na pokladní hotovosti způsobila škodu ve výši 780 Kč,

čímž byla v roce 2016 způsobena na pokladní hotovosti celková škoda ve výši 45 570 Kč,

kdy tímto svým jednáním Alena P. sama způsobila společnosti Horské lázně Karlova Studánka celkovou škodu ve výši 126 131 Kč, a celková způsobená škoda byla společností Horské lázně Karlova Studánka, státní podnik vyčíslena částkou 2 028 186 Kč.

6. Proti tomuto rozsudku podali včas odvolání státní zástupce Okresního státního zastupitelství v Bruntále a obžalovaná Monika J.

7. Státní zástupce odvolání zaměřil do výroku o trestu v neprospěch obou obžalovaných. Okresnímu soudu vytkl, že se v odůvodnění napadeného rozsudku nijak nevypořádal s návrhem, aby oběma obžalovaným byla podle § 82 odstavec 2 trestního zákoníku uložena povinnost podle svých sil nahradit škodu způsobenou trestným činem, i když způsobená škoda v souhrnu několikanásobně převyšuje hranici značné škody. Poukázal na rozhodnutí R IV/1968 a R II/1967, ze kterých vyplývá, že pakliže soud odsuzuje pachatele, který svým činem způsobil majetkovou škodu k podmíněnému trestu odnětí svobody, má mu v souladu s § 82 odstavec 2 trestního zákoníku zpravidla uložit, aby škodu nahradil. Pokud k tomu nedojde, má se jednat o výjimku, pro kterou musí mít soud náležitý důvod, který musí

specifikovat v odůvodnění rozsudku. Mezi takové výjimky se řadí případ, kdy škoda byla před rozsudkem již uhrazena, případně kdy se poškozený výslovně vzdal nároku na náhradu škody, nebo byl-li tento zajištěn na majetku obviněného. Uložení této povinnosti má rovněž přispět k převýchovnému procesu v rámci podmíněného odsouzení tím, že pod pohrůžkou výkonu trestu odnětí svobody podněcuje odsouzeného ke snaze škodu hradit. Zdůraznil, že při ukládání trestu nesmí být soud ovlivněn jinými úvahami, například obavou z obtíží při zjišťování, zda podmíněně odsouzený ve zkušební době vyhověl uloženým podmínkám. V projednávané věci má za to, že délka uložené zkušební doby nevylučuje, aby obě obžalované buď na základě příjmů z pracovní činnosti, nebo případně mimo ni, získaly prostředky, z nichž by mohly škodu hradit. Má za to, že se trest uložený okresním soudem bez povinnosti k náhradě škody jakožto podmínky osvědčení ve zkušební době míjí svým účelem. Dále uvedl, že v závěrečném návrhu byl navrhován peněžitý trest, byť ve velmi mírném rozsahu, který by nemusel být uložen tehdy, pokud by byla uložena povinnost k náhradě škody jako podmínka osvědčení. Uložené výměry obou trestů nadto považuje za nepřiměřeně mírné. Závěrem navrhl, aby krajský soud zrušil výrok o trestu a oběma obžalovaným uložil trest odnětí svobody v trvání 3 let s podmíněným odkladem jeho výkonu na zkušební dobu v trvání 5 let a jako podmínku osvědčení ve smyslu § 82 odstavec 2 trestního zákoníku jim uložil povinnost nahradit škodu způsobenou trestným činem. Státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Ostravě u veřejného zasedání závěrečný návrh státního zástupce modifikovala, a to tak, že sice shodně navrhla, aby krajský soud zrušil napadený rozsudek ve vztahu k oběma obžalovaným ve výroku o trestu, navrhla však uložit podmíněné tresty odnětí svobody diferencovaně, kdy přísnější trest by měl být uložen obžalované Monice J., protože obžalované Aleně P. polehčuje doznání, pomoc orgánům činným v trestním řízení a splácení způsobené škody. Současně shodně navrhla, aby jako podmínka osvědčení byla uložena povinnost nahradit škodu způsobenou trestnými činy ve smyslu ustanovení § 82 odstavce 2 trestního zákoníku. Nad rámec návrhu státního zástupce okresního státního zastupitelství navrhla, aby oběma obžalovaným byl uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce účetní, a to jak zaměstnance, tak osoby samostatně výdělečně činné v trvání 2 až 3 let, když se obě obžalované trestné činnosti dopustily v souvislosti s výkonem funkce účetní.

8. Obžalovaná Monika J. zaměřila odvolání do všech výroků napadeného rozsudku, které se jí dotýkaly. Prostřednictvím svého obhájce podrobně konkretizovala v písemných podáních své odvolací námitky, a učinila tak opakovaně i v průběhu odvolacího řízení před krajským soudem.

9. Orgánům činným v trestním řízení vytkla, že po celou dobu dosavadního trestního řízení nebylo konkrétně a nezaměnitelně vymezeno, jakým konkrétním způsobem se měla v projednávané věci dopustit vytýkané trestné činnosti. Namítla nepřesné označení skutku, pro který je vedeno trestní stíhání, což má podle jejího názoru dopad na zachování práv na obhajobu. Rozvedla skutkovou větu unesení o zahájení trestního stíhání policejního orgánu ze dne 9. 12. 2016, č.j.: KRPT-176405-143/TČ-2016-070181, podle jejího názoru není vůbec zřejmé, jakým konkrétním způsobem se měla podílet na trestné činnosti spoluobžalované, když nebylo uvedeno, na základě jakých konkrétních fiktivních či pozměněných účetních dokladů a dalších dokumentů měl být vědomě a nepravdivě upravován stav pokladní knihy v účetním informačním systému poškozeného. Zdůraznila, že každá z obžalovaných vykonávala v rámci své pracovní náplně samostatné agendy, přičemž se nepodílela na účetních postupech souvisejících s pokladnou poškozeného a finanční hotovostí. Namítla, že z jejího pohledu je nepochopitelné, že ze strany policejního orgánu byla ukončena fáze přípravného řízení a následně podáván návrh státnímu zástupci na podání obžaloby za stavu, kdy sám policejní orgán nevěděl, jakým konkrétním způsobem se měla dopustit vytýkané trestné činnosti.

Vzhledem ke špatné orientaci policejního orgánu v oblasti podvojného účetnictví proto od počátku navrhovala přibrání znalce z oboru ekonomika, odvětví účetní evidence tak, aby příslušné odborné otázky mohly být posouzeny kvalifikovaně, čemuž nebylo vyhověno. Má za to, že tato fáze trestního řízení velmi negativně ovlivnila celý průběh posuzované věci, zejména nedostatečná orientace orgánů činných v trestním řízení v oblasti podvojného účetnictví se negativně projevila i v následných fázích trestního řízení. Následně vytkla popis skutku v obžalobě, který je shodný s dřívějším popisem skutku v usnesení o zahájení trestního stíhání, kdy nebyl činěn rozdíl mezi natolik elementárními pojmy, jako je „příjem“ a „zisk“, z čehož dovozuje, že se ani státní zástupce v postupech podvojného účetnictví a s tím spojenými aspekty vůbec neorientoval. Podle jejího názoru nelze vůbec připustit, aby byl způsob spáchání určitého trestného činu v rámci obžaloby vymezen tak, že se v odůvodnění obžaloby obecně odkáže na údaje trestního oznámení, z něhož by snad měla sama dedukovat, co se jí vlastně klade za vinu a jakým konkrétním způsobem se tedy vlastně měla dopustit trestné činnosti. Z provedeného dokazování ve věci podle ní jednoznačně vyplynulo, že vytýkaná trestná činnost nebyla a ani být nemohla páchána tak, jak to v zásadě vyplývalo z popisu skutku uvedeného v obžalobě, a tedy že byla z pokladny poškozeného vybrána vyšší hotovost, než která byla následně vložena na účet poškozeného. Jediné konkrétnější údaje, a to výběry hotovosti z pokladny poškozeného a odvody hotovosti v nižším rozsahu na účet poškozeného, představují podle jejího odhadu asi 20-30 % z celkového rozsahu spáchané trestné činnosti, zbylá část nebyla v rámci podané obžaloby konkrétně jakkoli vymezena a popsána. Nebyla proto ani po podání obžaloby reálně schopna se v řádném rozsahu vyjadřovat ke vzneseným obviněním a důkazům o nich a rovněž navrhovat důkazy na svou obhajobu. Dodala, že okresní soud v průběhu hlavního líčení doplnil dokazování, a to podle jejího názoru ve vztahu ke skutečnému zjištění vlastního způsobu spáchání vytýkané trestné činnosti, což nelze akceptovat, neboť jejím právem je být seznámena s tím, co se jí klade za vinu již od počátku trestního řízení. S ohledem na téměř extrémní rozsah doplnění dokazování a velmi omezenou dobu, po kterou se mohla s obsáhlou materií nově opatřených listinných důkazů seznámit v době mezi jednotlivými hlavními líčeními, se nejednalo o dostatečný časový prostor proto, aby se byla schopna s těmito listinnými materiály seznámit ve skutečně dostatečném rozsahu a následně se k nim také dostatečně vyjádřit, čímž došlo k porušení jejího práva na obhajobu. Vytkla okresnímu soudu, že na základě dokazování oproti přípravnému řízení doplnil v rámci skutkové věty napadeného rozsudku popis skutku pouze o obecné údaje, které blíže specifikovala, neboť podle jejího názoru tímto postupem nebyla zachována totožnost skutku, pro který bylo vedeno předcházející trestní řízení. Ani rozšířením popisu skutku ze strany soudu prvního stupně nebyl podle ní skutek vymezen tak, aby splňoval zákonné náležitosti, když rozšíření popisu skutku bylo provedeno obecným způsobem, protože nebyly konkrétně specifikovány příslušné fiktivní faktury a příjemky a rovněž nebyl přesně a nezaměnitelně uveden konkrétní způsob, jakým měly být tyto doklady „zaúčtovány“ do účetního programu Compekon. Takové zaúčtování mělo být zcela přesně popsáno po jednotlivých fázích či krocích, což okresní soud nebyl schopen uvést z důvodu nedostatečné orientace a znalosti v problematice podvojného účetnictví. Tato nedostatečná orientace se potom promítla v části popisu skutku týkající se údajného zanesení fiktivních příjemek do podnikového systému ABRA. Podle obžalované se jedná o hrubě nesprávný závěr soudu, neboť tvrzení obžalované Aleny P. o údajném zanášení fiktivních příjemek do účetního programu ABRA její osobou bylo naprosto evidentně nepravdivé a lživé, když z výpovědí svědků a z listinných důkazů a výstupů z účetního programu ABRA bylo již v průběhu přípravného řízení zřejmé, že do účetního programu ABRA nebyly její osobou ani nikým jiným zanášeny jakékoli fiktivní příjemky.

10. Nad rámec výše rozvedených výhrad k popisu skutku a totožnosti skutku v projednávané trestní věci pak namítla celou řadu dalších nesprávností v postupu či v závěrech soudu

prvního stupně. Okresnímu soudu vytkla nedostatečně provedené dokazování, a to jak z hlediska rozsahu, tak i z hlediska objektivity, zejména ve vztahu k podkladům a údajům předloženým poškozeným, neochotu zjišťovat skutečnou výši škody a zabývat se osudem zpronevěřených finančních prostředků, na základě čehož by bylo rovněž možné určit, která osoba se v projednávané věci protiprávně obohatila a v jakém konkrétním rozsahu, namítla diametrálně odlišné a nezdůvodněné provádění dokazování ve vztahu k finančním transakcím i majetkovým poměrům jednotlivých obžalovaných či jejich rodinných příslušníků, nesprávné, nelogické a až tendenční hodnocení důkazů výhradně v její neprospěch, zatímco důkazy v její prospěch měly být zcela pominuty či posouzeny toliko formálním způsobem. Poukázala na fatální selhání systému kontroly u poškozeného, která měla v dané věci podstatný vliv přinejmenším z hlediska výše způsobené škody.

11. V doplnění odvolání datovaném dne 10. 11. 2018 rozvedla postup při účtování v projednávané věci, zejména zdůraznila, že přijaté faktury byly v rozhodném období předávány výhradně obžalované Janě P. Falešné faktury nebyly opatřeny razítkem podatelny poškozeného, podle jejího názoru se zjevně jednalo o prosté kopie jiných faktur, které byly zpracovány nepříliš kvalitním a z účetního hlediska v zásadě neodborným způsobem, protože vykazovaly celou řadu účetních nebo daňových chyb. Tyto nedostatky přitom nebyly u poškozeného po dobu několika let jakýmkoli způsobem řešeny, konkrétní interní předpisy poškozeného nebyly do současnosti předloženy, přičemž nadále trvá na daném důkazním návrhu i pro odvolací řízení. Uvedla, že do náplně činnosti obžalované Aleny P. patřila agenda zapsání přijaté faktury, následné vytištění tzv. likvidačního listu (košilky) a přiřazení interního čísla k této přijaté faktuře, včetně manuální uvedení daného interního čísla přímo na faktuře, předání přijaté faktury s likvidačním listem do skladu, zaúčtování přijaté faktury za materiál (potraviny) s podepsaným likvidačním listem a s přiloženou příjemkou ze skladu poškozeného do účetnictví poškozeného v rámci modulu „Účetnictví“ účetního programu Compekon, založení přijaté faktury dle přiřazených interních čísel poškozeného do příslušného šanonu za dané období pro účely archivace přijatých faktur jako účetních dokladů. Má za to, že podpisy oprávněných osob na likvidačních listech, týkajících se falešných faktur, jeví známky podpisů pravých, přičemž tato otázka nebyla v průběhu řízení vůbec prověřována. Navrhuje proto pro odvolací řízení, aby byli vyslechnuti tehdejší pracovníci skladu poškozeného a vyjádřili se k pravosti svých podpisů na konkrétních likvidačních listech, týkajících se falešných faktur. Dále uvedla, že do její agendy spadalo vytvoření datových souborů z externích programů, tzv. „dávek“, a jejich uložení na síťový disk, které byly následně načteny do účetního programu Compekon, modul „Účetnictví“, přičemž v tomto kroku nedocházelo k provádění jakýchkoli změn či úprav původního stavu, navíc tento krok byl proveden již za stavu, kdy v modulu „Účetnictví“ účetního programu Compekon byly obžalovanou Alenou P. již předtím zaúčtovány falešné přijaté faktury za potraviny. Při exportu dávek z programu ABRA a importu dávek do programu Compekon nedocházelo, ani docházet nemohlo k jakýmkoli úpravám či změnám původních údajů, jak nesprávně uvedl soud prvého stupně, proto se nemohla dopustit trestné činnosti tak, jak okresní soud dovodil. Do výhradní agendy obžalované Aleny P. podle „Pravidel ekonomického řízení“ platných u poškozeného v letech 2010 – 2013, spadal další krok, a to kontroly účetních vět z naimportované dávky z programu ABRA do programu Compekon vůči prvotním větám zapsaným v modulu „Účetnictví“ programu Compekon, které vznikly zaúčtováním přijatých faktur za potraviny. Zdůraznila, že z provedeného dokazování, včetně svědecké výpovědi Ing. T., vyplynulo, že agenda přijatých faktur byla v rozhodném období vedena obžalovanou Alenou P., neměla proto sama žádný důvod ani oprávnění k tomu, aby v rámci tohoto kroku prověřovala činnost obalované P., která zase naopak neprověřovala její činnost. Proto kategoricky odmítá závěr okresního soudu, že by u poškozeného měla v rozhodném období zastávat funkci hlavní účetní a že by mělo být

její povinností prověřovat a kontrolovat činnost obžalované Aleny P. Zdůraznila, že neměla postavení tzv. hlavní účetní, jak nesprávně dovozoval okresní soud, proto žádným způsobem nezasahovala do výhradní agendy obžalované P., kterou nekontrolovala či neprověřovala, nebyl proto žádný skutečně racionální důvod k tomu, aby prováděla doplňování účetních vět při odstraňování případných nesrovnalostí, které mohly vzniknout pouze v agendě obžalované Aleny P., která měla tyto nesrovnalosti ve vlastní agendě následně také samostatně řešit. Jiný závěr by podle jejího názoru odporoval logice. Nesouhlasí s tvrzením poškozeného, že v případě falešných faktur bylo prováděno doplňování účetních vět po celé rozhodné období výhradně pod kódem MJ, což byl její kód. Jedině v případě tohoto konkrétního kroku účtování by tak bylo hypoteticky možné jí vytýkat, že se snad podílela na trestné činnosti obžalované Aleny P., takové jednání by však muselo být konkrétně a nezaměnitelně vymezeno v rámci příslušného popisu skutku, včetně existence subjektivní stránky, k čemuž však po celou dobu trestního řízení nedošlo a proto neměla reálnou možnost se účinně hájit. Nemůže přesto zcela vyloučit, že by zejména v letech 2009 a 2010 skutečně sama neprovedla některá z předmětných doplnění účetních vět, protože se účastnila spolu s programátory účetních programů ABRA a Compekon zavádění funkce přenosu dat z externích účetních programů do hlavního účetního programu Compekon. Namítla, že ke kódům jednotlivých pracovníků poškozeného nebylo v průběhu řízení spolehlivě zjištěno, zda a případně jakým konkrétním způsobem byly přidělovány a zda, případně jakým způsobem byly chráněny před zneužitím. Poukázala na tvrzení obžalované Aleny P., že v souvislosti s účtováním předmětných dávek používala její kód JM, aniž by smysluplně vysvětlila, z jakého důvodu si takto počínala a z jakého důvodu při dané činnosti používala kód cizí osoby. Její vysvětlení, že si tak měla údajně počínat v situaci, kdy jí takto měla pomáhat, považuje za absurdní. Nelze podle ní v zásadě vyloučit, že uvedeným způsobem nepostupovala ve všech předmětných případech. K příjemkám dodala, že z její strany nikdy nebylo jednáno s vědomím toho, že by se v některých případech jednalo o falešné příjemky, vztahující se k falešným fakturám. Podle ní je zapotřebí respektovat zásady podvojného účetnictví, kdy každá účetní má obecnou povinnost neprodleně účtovat o každém účetním případě, který souvisí s účetní operací, rovněž tak platí, že hospodářská operace se stává účetním případem teprve tehdy, je-li doložena účetním dokladem, kterým byla v posuzované věci vždy fyzicky existující a prokazatelně doložená příjemka, která byla přílohou přijaté faktury, jako účetní tak byla povinna o tomto dokladu účtovat. V podvojném účetnictví se bude vždy jednat o provázanost mezi jednotlivými kroky všech účetních operací, nelze jí bez čehokoli dalšího vytýkat, že eventuálně účtovala na základě falešných dokladů v případě, pokud by o tomto falešném charakteru konkrétních dokladů neměla přímou vědomost. Dodala, že pokud by měla záměrně zkreslovat údaje účetnictví na základě falešně vytvořených příjemek, pak by její jednání nedávalo smysl, neboť by měla falešné příjemky vytvářet toliko sama pro sebe. Jestliže by totiž měla skutečně sama dohrávat účetní věty do účetnictví poškozeného o falešných příjemkách, mohla by tak snadno činit zcela falešně vytvořených příjemek, které by reálně vůbec nepotřebovala a které by s ohledem na jejich interní charakter nikdo neověřoval. Skutečnost, že falešné příjemky fyzicky existovaly a navíc pak ve zcela srovnatelné podobě s příjemkami originálními, pak podle jejího názoru přinejmenším nasvědčuje tomu, že byly vyrobeny právě k tomu, aby byla sama uvedena v omyl, aby rámci postupu při zajišťování kompatibility jednotlivých účetních programů bylo na jejich základě z její strany účtováno. Pokud by totiž neměla vědomost o falešném charakteru příslušných přijatých faktur, pak by bez fyzické existence falešných příjemek nemohla vůbec účtovat. Pokud v údajích naimportované dávky z programu ABRA chyběl údaj o příjemce, je v zásadě jisté, že v dávce výdejek současně chyběl údaj o výdeji zboží ze skladu potravin, vztahující se k dané příjemce. Tento stav bylo podle ní nutné řešit formou doplnění účetní věty o výdejce, a to buď zápisem přímo do naimportované dávky v modulu „Účetnictví“ programu Compekon nebo v případě již zaúčtované dávky výdejek pořízením zápisu jako samostatného dokladu. Vytkla okresnímu

soudu, že jeho závěry ve vztahu k této otázce zaúčtování spotřeby přijatého zboží vycházely toliko z tvrzení poškozeného, když k danému kroku nebyly ani dosud předloženy kompletní doklady o zaúčtovaných dávkách s těmito výdaji, přičemž již z dosud předložených dokladů vznikají přinejmenším zásadní pochybnosti o správnosti a úplnosti šetření provedeného samotným poškozeným.

12. Dále uvedla, že do agendy spoluobžalované bylo i pořizování výdajového pokladního dokladu, z dostupných materiálů podle jejího názoru lze dovodit, že spoluobžalovanou nebyly ve všech případech k výdajovým pokladním dokladům připojovány vkladové lístky z banky, což nebylo v rámci kontrolních procesů poškozeného v rozhodném období vůbec řešeno. Poukázala na to, že u poškozeného existovala vnitropodniková směrnice „Provádění a dokumentace pokladních operací, manipulace s peněžní hotovostí“, podle níž měla pokladní, v tomto případě obžalovaná Alena P., před každou měsíční pokladní uzávěrkou předkládat pokladní doklady svému nadřízenému Ing. T. Setrvala proto na důkazním návrhu v opatření této listiny. Dále do agendy spoluobžalované spadalo pořízení interního dokladu do modulu „Účetnictví“ programu Compekon, čímž byla účetně provedena úhrada falešné faktury, která po zaúčtování interního dokladu již nefigurovala jako závazek u poškozeného. V tomto případě podle jejího názoru obžalovaná Alena P. účtovala v rozporu se základními účetními předpisy, navíc tak byla provedena oprava určitého údaje ještě před tím, než vznikl důvod k této opravě, v důsledku této skutečnosti se konto účtu 261 stalo zcela nepřehledným, což bylo podle jejího názoru s největší možnou pravděpodobností prováděno proto, aby nevznikly případné pochybnosti při nahlédnutí na zůstatek konta účtu 261. K tomuto postupu by nebyl důvod, pokud by na páchání trestné činnosti s obžalovanou Alenou P. spolupracovala. Spoluobžalovaná měla v náplni práce zaúčtování výdajových pokladních dokladů, přičemž v důsledku způsobu pořizování a zaúčtování byl zůstatek účtu 211 (pokladna) roven stavu v pokladní knize i roven fyzickému stavu pokladny v Kč a inventura pokladny nezjistila nedostatky. Pouhým srovnáním dat pořízení či oprav výdajových pokladních dokladů do modulu „Pokladna“ s daty pořízení přijatých faktur do modulu „Došlé faktury“ a s daty pořízení interních dokladů pořízených do modulu “Účetnictví“ lze podle jejího názoru dojít k závěru, že se téměř ve všech případech shodují, což oproti standardnímu způsobu provedení jednotlivých kroků přinejmenším v řádu několika dnů či týdnů svědčí o tom, že tyto úkony byly provedeny obžalovanou Alenou P. V zásadě se jednalo výhradně o činnost obžalované Aleny P., zdůraznila, že k případné společné činnosti obou obžalovaných nebyl žádný racionální důvod.

13. Obžalovaná Monika J. současně namítla nesrovnalosti a nelogičnosti ve výpovědích obžalované Aleny P., přičemž provedenými důkazy byla podle jejího názoru prokázána zjevná nepravdivost výpovědi spoluobžalované, případně vznikaly přinejmenším naprosto zásadní pochybnosti o pravdivosti jejích tvrzeních. Zdůraznila, že spoluobžalovaná výpověď navíc postupně modifikovala a účelově upravovala tak, jak byla průběžně konfrontována s nelogičnostmi ve své výpovědi. Závěr okresního soudu, že výpověď spoluobžalované by měla vyvracet její obhajobu, považuje proto za naprosto evidentně nesprávný. Rozpory ve výpovědích obžalované Aleny P. spatřuje v následujících skutečnostech. Pokud spoluobžalovaná vypovídala o nahrávání falešných faktur z programu ABRA do hlavního účetního programu, pak bylo prokázáno, že v programu ABRA a jeho výstupech nebyly obsaženy jakékoli údaje o falešných fakturách a příjemkách. Na to spoluobžalovaná částečně modifikovala svou původní výpověď, přičemž okresní soud nepravdivý údaj její původní výpovědi a její snahu o následnou relativizaci původního tvrzení nejenže zcela pominul, ale do popisu skutku doplnil nepravdivý údaj o zanesení fiktivní příjemky do podnikového systému ABRA. Další obžalované Aleny P., že odvolatelka měla při výrobě fiktivních faktur a příjemek

postupovat tak, že fakturu nejdříve naskenovala a v blíže neurčeném programu na počítači změnila v příslušných údajích a následně vytiskla, neodpovídá podobě originálů falešných faktur, když podle jejího přesvědčení byla tato falza vyrobena toliko prostřednictvím několikanásobného a xeroxového okopírování původních originálních dokladů, které byly manuálně v příslušných údajích upraveny. Okresnímu soudu vytkla, že neakceptoval její důkazní návrh opatřit znalecký posudek se zaměřením na technické zkoumání dokladů a písemností, případně polygrafie, k objektivnímu posouzení těchto falzifikátů, přičemž na tomto důkazním návrhu nadále setrvala. V souvislosti s falešnými fakturami namítla, že vykazují zásadní účetní či daňové chyby, které přinejmenším nasvědčují tomu, že byly vyráběny osobou, která se nedostatečně orientovala v oblasti účetnictví, což samo o sobě zpochybňuje možnost výroby daných dokladů její osobou jako profesionální účetní s dlouholetou odbornou praxí. Naprosto zásadní je podle jejího názoru výpověď obžalované Aleny P., že na všech výdajových pokladních dokladech, týkajících se nesprávně odvedené hotovosti z pokladny, byl podpis či parafa odvolatelky zfalšován právě ze strany obžalované P., což je podle ní nelogické a nesmyslné, aby jeden ze dvou údajných spolupachatelů společné trestné činnosti bez výjimky ve všech případech falšoval podpis svého údajného komplice a spolupachatele. Namítla, že ani touto skutečností se okresní soud nevypořádal. Obžalovaná Alena P. se po konfrontaci s touto zásadní nelogičností opět pokusila svou výpověď modifikovat a upravit, když v rámci hlavního líčení oproti předchozí výpovědi uvedla, že se nejednalo o falzum podpisu obžalované, ale o parafu jí samotné, přičemž již laickým pohledem je podle ní zřejmé, že falza podpisů na předmětných výdajových pokladních dokladech měly jednoznačně charakter napodobeniny jejího podpisu či parafy. Vytkla dále okresnímu soudu, že nehodnotil výpověď obžalované Aleny P. týkající se používání jejího kódu (tedy odvolatelky) při účtování dávek příjemek s vysvětlením, že tak měla činit v údajné snaze ušetřit jí čas, což podle jejího názoru nemůže být bráno vážně. Poukázala na snaze obžalované Aleny P. odvrátit pozornost od své osoby a zaměřit ji směrem k odvolatelce, která vyplývá mimo jiné z dokumentace k novým a v obžalobě nezahrnutým zjištěním poškozeného o dalších případech zpronevěr. Nová zjištění podle jejího názoru podporují skutečnost, že obžalovaná P. účelově používala její kód a snažila se tak vzbudit iluzi o účasti odvolatelky na páchání trestné činnosti. Nesouhlasí proto se závěrem okresního soudu, že by tyto doklady nepřinesly k posuzované věci nic podstatného a setrvala na důkazním návrhu provedením těchto listin vztahujících se k další trestné činnosti spoluobžalované. Současně namítla, že při hodnocení výpovědi obžalované P. nebylo zohledněno její jednání bezprostředně po odhalení trestné činnosti, kdy naložila v zásadě s veškerým svým majetkem tak, aby nemohl být postižen, případně jej přímo převedla na své rodinné příslušníky. Závěr okresního soudu, že výpověď obžalované Aleny P. by měla vyvracet její obhajobu, považuje proto za naprosto nesprávný.

14. Pokud jde o vklady na účty obsluhované jednotlivými obžalovanými, vytkla okresnímu soudu, že je hodnotil hrubě nesprávným a ve vztahu k její osobě až tendenčním způsobem. Podle obžalované Aleny P. měla být hotovost po výběru z pokladny rozdělena rovným dílem a následně vložena na příslušné účty. Charakter těchto vkladů však podle ní neodpovídá její výpovědi, protože v nikoli ojedinělých případech byly provedeny zcela mimo období, kdy mělo docházet ke zpronevěřování finančních prostředků, rovněž v nikoli ojedinělých případech se jednalo o vklady, při kterých obžalovaná P. vkládala částky, které odpovídaly celkovému rozsahu zpronevěřených finančních prostředků za daná období. Zdůraznila, že celkový objem vkladů u obžalovaných se lišil asi o 27 %, přičemž se podstatně lišil také celkový rozsah vkladů v jednotlivých letech. Poukázala na podrobnou analýzu zdrojů prostředků, kterou předložila již v přípravném řízení, namítla, že okresním soudem byly její podklady vyhodnoceny naprosto nepřijatelným způsobem. Zjevně tendenční přístup spatřuje dále ve zcela odlišném přístupu ke zjišťování způsobu, jakým měly být zpronevěřené finanční

prostředky jednotlivými obžalovanými použity. Podrobně se vyjádřila k jednotlivým vkladům a k výběrům na účty obsluhované oběma obžalovanými. Pokud se shodují data vkladů na účty obžalovaných, je to jen z toho důvodu, že obžalovaná P. vždy dopředu věděla, že si jede uložit peníze na svůj účet a poprosila jí o službu, zda by jí tam také vložila výplatu do manžela. Poukázala na konkrétní vklady, ze kterých podle jejího názoru vyplývá účelovost výpovědi spoluobžalované. Považuje za nezbytné, aby byly vyžádány přinejmenším výpisy z účtů rodinných příslušníků spoluobžalované, proto setrvala na svém důkazním návrhu na opatření výpisů z účtů, které mohou podle ní objasnit rozsah prostředků, které zpronevěřením spoluobžalovaná získala a případně i vyvrátit její tvrzení o tom, že obě měly na vytýkané trestné činnosti stejný prospěch. Svědkyni Hanu K. Č. nepovažuje za osobu, která by mohla jednoznačně osvětlit projednávaný skutek, když nepůsobila u poškozeného v rozhodné době, ale až poté, nejedná se o soudní znalkyni v daném oboru, navíc vůči její osobě bylo v minulosti vedeno insolvenční řízení, byla dlouholetou spolupracovnicí spoluobžalované P. a její přímo nadřízenou, za poškozeného doplňovala neúplné podklady, čímž lze pochybovat o její naprosté objektivnosti. Poukázala na věcnou nesprávnost některých závěrů této svědkyně, které v odvolání blíže konkretizovala. Navrhla doplnit dokazován o pracovní posudek vypracovaný na její osobu.

15. Namítla hodnocení okresního soudu týkající se jednotlivých faktur vystavených na Dalibora S., který výslovně potvrdil, že se jednalo o jeho faktury. Vytkla okresnímu soudu, že k tomuto tvrzení nepřihlédl a vycházel z premisy, že pokud svědkyně K. a obžalovaná P. prohlásily, že jde o falešné doklady, tak je na ně jako na falešné nutno pohlížel. Má za to, že pochybnosti týkající se těchto faktur nelze překlenout pouze lakonickým konstatováním, že se k těmto fakturám měla obžalovaná Alena P. přiznat. Přestože popírá, že by se spolupodílela na vytýkané trestné činnosti, namítla škodu, která měla být trestným činem způsobena, a to s poukazem na daňové zvýhodnění, když prostřednictvím falešných faktur a falešných dokladů profitovala do určité míry poškozený, což by mělo mít vliv na výrok o vině a výrok o náhradě škody, kterou poškozený nepřímo snížil tím, že na základě falešných faktur, které byly účtovány jako řádné, bylo uplatňováno DPH a současně tato okolnost byla zohledňována i v rámci daňových přiznání daně z příjmů, která byla snižována. Podle jejího názoru měl soud tuto skutečnost zohlednit i ve výroku o náhradě škody.

16. Obžalovaná se prostřednictvím svého obhájce rozsáhle vyjádřila k vyjádření poškozené společnosti Horské lázně Karlova Studánka, státní podnik ze dne 19. 11. 2018, setrvala na svých odvolacích námitkách, zdůraznila, že vyjádření poškozeného obsahuje celou řadu nesprávností a subjektivních dedukcí. Jeho argumentace je podle jejího názoru odvislá od různých analýz či statistik, o jejichž úplnosti a relevantnosti má bez předložení vlastních zdrojů pochybnosti. Uvedla konkrétní výhrady k vyjádření poškozeného, zejména k agendě přijatých faktur, ke zpracovávání přiznání k dani z přidané hodnoty a k neúčtování o přijatých platbách z přijatých dobropisů. Podle jejího názoru předmětné vyjádření podporuje její odvolací námitky spočívající v tom, že do podnikového systému ABRA nebyly zaneseny jakékoli fiktivní příjemky, jak bylo nesprávně dovozeno ve výroku napadeného rozsudku, a že formálně nezastávala funkci hlavní účetní, přičemž podrobně rozvedla argumentaci, která podle jejího názoru vyvrací opačný závěr soudu. Zpochybnila současně tvrzení poškozeného, že by jí v odvolání citovanou směrnici neměl k dispozici. Vyjádřila taktéž pochybnosti o dostatečně odborném postupu poškozeného při odhalování páchané trestné činnosti, přičemž zdůraznila, že to ani není úkolem samotného poškozeného, ale orgánů činných v trestním řízení, především policejního orgánu, který nebyl podle jejího názoru splněn. Setrvala jak na svém stanovisku, že orgány činné v trestním řízení nebyly s ohledem na nedostatečnou orientaci v oboru účetnictví schopny posoudit údaje, které byly předkládány samotným

poškozeným, tak na správnosti svého popisu jednotlivých činností pracovníků skladu poškozeného, které byly uplatňovány v průběhu rozhodného období, kdy se jednalo o paní H. a G., které nebyly v rozporu s tvrzením poškozeného v projednávané věci vůbec vyslechnuty a jejichž výslech proto navrhla.

17. Závěrem navrhla doplnit dokazování ve shora rozvedeném rozsahu a poté napadený rozsudek zrušit a věc vrátit státnímu zástupci do přípravného řízení k došetření.

18. Poškozený, společnost Horské lázně Karlova Studánka, státní podnik, se obsáhle podáním doručeným krajskému soudu v průběhu odvolacího řízení vyjádřil k odvolání obžalované Moniky J., a to tak, že její odvolací námitky považuje za účelové a nepravdivé, když podle jeho názoru zkresluje popis průběhu účetních agend oproti skutečnému průběhu. Z vyjádření poškozeného vyplynulo, že se naopak ztotožňuje s odůvodněním napadeného rozsudku. K jednotlivým fázím oběhu faktury uvedl, že podle jeho názoru obžalovaná Monika J. také pracovala s přijatými fakturami, přičemž některé z nich nevykazují známky nepravosti, což má dokládat přehled z modulu došlé faktury - kniha přijatých faktur. Některé ojedinělé faktury sloužící k protiprávnímu vyvedení finančních prostředků nebyly podle poškozeného falešné, když až následně byly dodavatelem z nějakého legitimního důvodu např. stornovány. Má za to, že i po této stránce vedení účetnictví postupovaly obžalované protiprávně, jelikož o dobropisech a o přijatých platbách na bankovní účet poškozeného z přijatých dobropisů nebylo účtováno. Poškozený ve svém vyjádření konkretizoval, v kolika případech byly účtovány přijaté faktury pod identy JM a PA, z čehož dovozuje, že zaúčtování faktur vykonávaly obě obžalované v poměru 2:3. Konkretizoval konkrétní faktury, které jsou předmětem tohoto trestního řízení. Dále se vyjádřil k postupu při přenosu dat z externího programu ABRA a jeho načtení do programu Compekon s tím, že při vytvoření dávky v programu ABRA a při jejím uložení na síťový disk nedocházelo k pozměňování těchto dávek. Nebylo možné, aby pod jedním evidenčním číslem byly v programu ABRA vytvořeny dvě různé příjemky. Podle poškozeného ke změně dat docházelo až v programu Compekon v modulu „Účetnictví“, kam byla před vlastním zaúčtováním dávka ze síťového disku načtena. Uvedl, že ze všech externích systémů načítala data v podobě dávek výhradně obžalovaná Monika J., a to včetně externího systému ABRA. Také další manipulace s dávkou po jejím načtení do účetního systému Compekon před vlastním zaúčtováním do účetních knih byla výhradně v gesci této obžalované. Současně se vyjádřil ke kontrole propojení příjemek s přijatými fakturami. Z modulu Účetnictví - účetní deník vyhotovil tabulku o počtu oprav v saldokontě, které byly provedeny pod identy JM a PA. Podle poškozeného veškeré „jiné“ účtování o příjemkách na sklad potravin než načtením dat z ABRY bylo prováděno pod identem JM, přičemž se jednalo vesměs o falešné příjemky k falešným fakturám. Poškozený ze záznamů v účetních knihách dovozuje u této obžalované plné vědomí falešného charakteru příjemek falešných faktur. Pokud jde o přihlašování pod jednotlivými identy, pak má poškozený za to, že bez aktivního poskytnutí hesla samou obžalovanou J. nemohla obžalovaná P. přístupovými údaji spoluobžalované disponovat. Zdůraznil, že ve stejných dávkách jsou pod identem JM jak neoprávněná účtování, tak i legitimní účtování, které prováděla obžalovaná J. Za lživé označil tvrzení obžalované J., že v období 2010 - 2011 byly dávky zaúčtovány pod jejím jménem a že v letech 2012 – 2013 byly tyto dávky zaúčtovány výhradně pod jménem obžalované P., když všechny tyto dávky měly být podle názoru poškozeného zaúčtovány pod jménem obžalované J. Poškozený dále vyloučil tvrzení obžalované Moniky J., že interní doklady slouží k opravám chyb, které již byly zaúčtované v modulu „Účetnictví“, když podle jeho názoru slouží hlavně k zachycení legitimních účetních případů, nikoli k opravě účtování, kterých by měla být jen malá část. V účetnictví poškozeného je evidováno v každém ze sledovaných roků více než 3000 interních dokladů, přičemž sama obžalovaná J. jich vyhotovila v každém roce více než 2000. Podle jeho zjištění se v agendách

a činnostech výhradně přisuzovaných obžalované Aleně P. běžně pohybovala obžalovaná Monika J., která prováděla zaúčtování, včetně pokladny. Přitom se jednalo nejen o vyhotovení neoprávněných pokladních dokladů, ale i běžných dokladů, na kterých se v rozhodném období obžalovaná Monika J. podílela přibližně v 10%. Dále uvedl, že ve vnitropodnikových směrnicích je uvedeno, že za konečnou kontrolu všech náležitostí daňového dokladu a za správnost zaúčtování zodpovídá finanční účetní, kterou byly podle podpisových vzorů v jednotlivých letech obě obžalované. Podle poškozeného měla obžalovaná Monika J. odpovědnost za celé účetnictví, prováděla opravy účetních chyb provedených spoluobžalovanou, odpovídala za podklady pro výkon auditu, pro vnější i vnitřní kontroly, sestavovala výkazy i daňová přiznání k DPH, prováděla účetní uzávěrku, inventarizaci účtů, předkládala výsledky nadřízenému, sestavovala přehledy, statistiky, výkazy, atd. Dodal, že se intenzivně dožadovala oficiálního udělení statusu hlavní účetní, který, i když ho fakticky zastávala, nebyl do okamžiku jejího odchodu naplněn.

19. Krajský soud z podnětu obou podaných odvolání ve smyslu § 254 trestního řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, proti nimž byla podána odvolání, jakož i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad, a po vyhodnocení věci dospěl k závěru, že je zapotřebí postupovat způsobem patrným z výroků I., II. tohoto rozsudku. Rozhodnutí okresního soudu ve vztahu k jednání popsaném pod bodem A) napadeného rozsudku je přinejmenším předčasné, skutková zjištění týkající se této přezkoumávané části rozsudku jsou neúplná, okresní soud se nevypořádal se všemi okolnostmi významnými pro své rozhodnutí, a o správnosti skutkových zjištění ohledně přezkoumávané části rozsudku vznikly pochybnosti, přičemž k objasnění věci je potřeba provádět další důkazy, jejichž provádění před odvolacím soudem by znamenalo nahrazovat činnost soudu prvního stupně.

20. Předně bylo zjištěno, že okresní soud vedl na základě podané obžaloby společné řízení vůči obžalovaným Aleně P. a Monice J. a po provedeném dokazování v hlavním líčení rozhodl výrokem ad A) napadeného rozsudku o skutku, kterého se měly dopustit obě obžalované společným jednáním, a výrokem ad B) napadeného rozsudku o skutku, kterého se měla dopustit samostatným jednáním obžalovaná Alena P.

21. Okresní soud ve vztahu k trestné činnosti obžalované Moniky J. pod bodem A) napadeného rozsudku vyslechl spoluobžalovanou Alenu P., svědky Hanu K. Č., Marcelu S., Luboše T., Marka S., Ladislava H. a Milana J., provedl listinné důkazy, včetně faktur a příjemek, a poté dospěl k závěru, že obžalovaná Monika J. v kalendářních letech 2010 až 2013 úmyslně se spoluobžalovanou Alenou P. jako osoby zodpovědné za vydávání pokladní hotovosti z pokladny poškozené společnosti, společným jednáním popsaným ve skutkové větě napadeného rozsudku, za použití fiktivních či pozměněných účetních dokladů upravovaly stav pokladní knihy a vyváděly finanční hotovost z pokladny poškozeného odpovídající výši plnění na fiktivních dokladech, čímž poškozenému způsobily celkovou škodu ve výši 1.936.055 Kč.

22. Obžalovaná Monika J. na svou obhajobu uvedla, že se na protiprávním jednání nijak neúčastnila, výpověď spoluobžalované označila za účelovou. Podle okresního soudu byla její obhajoba bez důvodných pochybností provedenými důkazy vyvrácena, a to zejména výpověďmi spoluobžalované Aleny P. a svědků Hany K. Č., Marcely S., Luboše T., Marka S., Ladislava H., stejně tak listinnými důkazy, přičemž za důležitý důkaz svědčící o vině této obžalované označil vklady peněžních prostředků na účty, které v té době obsluhovala a které mají podporovat výpověď spoluobžalované, že tyto vklady představují poměrnou část prostředků neoprávněně vybranou z pokladny poškozeného.

23. Rozhodnutí okresního soudu ve vztahu k výroku o vině obžalované Moniky J. považuje krajský soud za předčasné, neboť okresní soud se v případě obžalované Moniky J. doposud zcela nevypořádal s její obhajobou a o správnosti učiněných skutkových zjištění existují pochybnosti.

24. Obžalovaná Monika J. zpochybňuje věrohodnost spoluobžalované, která podle její obhajoby snižuje míru svého zavinění tím, že ji nepravdivě označuje jako spolupachatelku projednávaného skutku. Na podporu tohoto tvrzení uvedla, že poté, co sama u poškozeného ukončila pracovní poměr, spoluobžalovaná pokračovala ve zpronevěře finančních prostředků jednáním popsaným pod bodem B) napadeného rozsudku, které bylo provedeno odlišným způsobem než jednání popsané pod bodem A) napadeného rozsudku, a to nikoliv proto, že by spoluobžalovaná neuměla vytvářet fiktivní příjemky a upravovat faktury tak, jak ve své výpovědi uvedla, ale proto, že na základě opatření, které bylo přijato u poškozeného, již nemohla v páchání trestné činnosti pokračovat stejným způsobem. Tímto opatřením měla být podle obžalované nově stanovená povinnost připojovat vkladový lístek z banky k výdajovému pokladnímu dokladu. Tato obhajoba, která může mít vliv na posouzení viny obžalované, však nebyla v řízení doposud v dostatečném rozsahu prověřena. Bude proto zapotřebí zjistit, zda takové opatření bylo u poškozeného přijato, pokud ano, v jaké formě, kdy k němu přesně došlo, od které doby bylo uplatňováno a kdy byla s jeho obsahem seznámena obžalovaná Alena P. Zjištění, které vyplyne z takto doplněného dokazování, okresní soud porovná s výpovědí obžalované Aleny P., že v trestné činnosti měla pokračovat i po ukončení pracovního poměru obžalované Moniky J. jiným způsobem jen proto, že neuměla oproti této obžalované vytvářet falza faktur a příjemek.

25. Dále bude zapotřebí objasnit obsahovou náplň pracovní činnosti obžalované Moniky J., která byla platná v projednávaném období, když podle její obhajoby nemá část skutkové věty napadeného rozsudku, že měla být podle svého pracovního zařazení odpovědná za vydávání pokladní hotovosti z hlavní pokladny, odpovídat tehdy existujícímu stavu. Z obsahu spisu sice vyplynulo, že k objasnění této otázky byly okresním soudem opatřeny popisy pracovní funkce jak obžalované Moniky J. ze dne 3. 9. 2001, tak obžalované Aleny P. ze dne 15. 9. 2003, avšak obžalovaná Monika J. namítla, že její pracovní náplň v projednávaném období byla jiná, protože část této náplně, včetně vedení agendy pokladny, přešla po nástupu do zaměstnání na spoluobžalovanou. Bude proto zapotřebí si ujasnit, zejména dotazem u poškozeného, jaká byla v projednávaném období konkrétní pracovní náplň obou obžalovaných, vyžádat si k této otázce v té době platný popis jejich pracovní náplně, a tím objasnit, která z nich měla odpovědnost za nakládání s finančními prostředky svého tehdejšího zaměstnavatele. Toto zjištění může mít případně současně vliv na právní hodnocení skutku, protože pachatelem trestného činu zpronevěry podle § 206 trestního zákoníku může být jen fyzická osoba, které byla věc nebo jiná majetková hodnota svěřena a která si ji neoprávněně přisvojila.

26. Obžalovaná dále namítla hodnocení provedených důkazů ve vztahu k fakturám vystaveným Daliborem S.. Krajský soud považuje závěr okresního soudu o fiktivnosti faktur vystavených tímto subjektem, vztahujících se k roku 2010 (faktura č. 0410, bod A), 1), faktura č. 1810, bod A), 5 rozsudku) a k roku 2011 (faktura č. 0311, bod A), 6), faktura č. 0311, bod A), 11), faktura č. 2011, bod A), 12 rozsudku), za přinejmenším předčasný, protože doposud provedené důkazy tomuto závěru jednoznačně nesvědčí. Nelze totiž odhlédnout od písemného sdělení Dalibora S. z čl. 2717, že předmětné faktury měly být vystaveny jeho firmou, což do opačného závěru okresního soudu vnáší pochybnosti. Okresní soud na obsah tohoto sdělení adekvátně nereagoval, neprovedl výslech Dalibora S., i když se tento důkaz nabízel, zejména za situace,

kdy se nejedná o objasnění otázky marginální, ale otázky, která má vliv na rozsah trestné činnosti, a to již proto, že předmětné faktury měly sloužit jako podklad k zastření vyvedení finančních prostředků ve výši přesahující 200.000 Kč. Námitka obžalované Moniky J. vztahující se k těmto fakturám byla proto shledána krajským soudem důvodnou. Okresní soud proto k posouzení těchto faktur vyslechne jako svědka Dalibora S. a následně na základě jeho výpovědi, kterou vyhodnotí jak jednotlivě, tak v souhrnu s dalšími důkazy, bude moci učinit závěr, zda se jednalo o faktury fiktivní či nikoliv.

27. Vzhledem k námitce obžalované, že podpisy oprávněných osob na likvidačních listech, týkajících se falešných faktur, jeví známky podpisů pravých, čímž zpochybňuje výpověď spoluobžalované, že v kolonkách „ověřil“ a „schválil“ měly být podpisy oprávněných osob napodobovány obžalovanou Monikou J. (čl. 2648 verte), bude na místě, aby okresní soud doplnil dokazování o výslech tehdejších zaměstnanců skladu poškozeného, kterými měli být podle obžalované pí. H. a pí. G., a to k pravosti podpisů na konkrétních likvidačních listech, týkajících se falešných faktur, tedy zda se jedná o jejich podpisy či pouze o napodobeniny jejich podpisů (důkazní návrh obžalované - bod 5. doplnění odůvodnění odvolání ze dne 10. 11. 2018). Tento důkaz může mít dopad na hodnocení výpovědi obžalované Aleny P.

28. Okresní soud dále opětovně vyslechne svědkyni Hanu K. Č., která sice ve věci již opakovaně jako svědkyně vypovídala, avšak vzhledem k vyjádření poškozeného k odvolacím námitkám obžalované Moniky J. se jeví její opětovný výslech ke skutečnostem uvedeným v tomto vyjádření, o kterých může mít z titulu svého pracovního zařazení poznatky, nutným. Svědkyně by měla být vyslechnuta zejména k otázce, z jakých prvotních podkladů či záznamů lze zjistit, kdo v projednávaném období, tedy v letech 2010 až 2013, fakticky zaúčtovával přijaté faktury s likvidačním listem a příjemkami (tabulka na čl. 2793, 2793 verte), z jakého programu pocházejí údaje o zaúčtovávání přijatých faktur pod ID JM tak, jak je uvedeno v tabulkách na čl. 2794 a čl. 2794verte, na základě jakých údajů byly tyto tabulky vyhotoveny, co konkrétně znamená sloupec nadepsaný ID a co konkrétně znamená údaj JM napsaný v tomto sloupci. Nechť se svědkyně dále vyjádří k zaúčtovávání dávek do modulu „Účetnictví“ v účetním programu Compekon, na základě jakých dokladů či záznamů lze dovodit, pod jakým identem byly dávky, které jsou předmětem tohoto trestního řízení, zaúčtovány (č. 2802). Svědecká výpověď by měla objasnit, kdo z obžalovaných, případně pod jakými identy, a v jaké fázi oběhu fiktivních či pozměněných účetních dokladů, podle záznamů, které by měly být evidovány výpočetní technikou (ID: JM, ID: PA), s těmito doklady manipuloval, a kde, případně v jakém programu, jsou tyto záznamy evidovány.

29. Obžalovaná Monika J. by měla být vyslechnuta podrobněji k jednání, které je jí kladeno za vinu, zejména k jednotlivým mechanizmům, které měly být použity k zastírání protiprávního jednání, ke kterým se doposud nevyjadřovala, a k vyjádření poškozeného, které bylo doručeno krajskému soudu v průběhu odvolacího řízení, když u veřejného zasedání konaného u krajského soudu uvedla, že by se chtěla k těmto otázkám vyjádřit.

30. Současně bude muset okresní soud věnovat náležitou pozornost části skutkové věty napadeného rozsudku týkající se zanesení fiktivních příjemek do podnikového systému ABRA, sloužícímu k vedení skladového hospodaření potravin a pokladny stravovacího úseku. Krajský soud zdůrazňuje, že popis skutkové věty musí odpovídat provedeným důkazům, přičemž již nyní je nutno posoudit námitku obžalované Moniky J., doplněné až v průběhu odvolacího řízení, týkající se této části skutkové věty, za důvodnou, když z doposud provedených důkazů, a to zejména z výpovědi svědkyně Hany K. Č. a z obsahu listin zaslaných poškozeným, vyplynulo, že popis skutku neodpovídá obsahu provedených důkazů,

neboť z těchto důkazů vyplývá, že nebylo možné, aby byly fiktivní příjemky zaneseny do externího programu ABRA. O zanesení fiktivních příjemek do programu ABRA již v přípravném řízení vypovídala obžalovaná Alena P., při hodnocení její výpovědi je však nutno přihlédnout k jejímu tvrzení, že neví, jak to ve skutečnosti proběhlo, když tyto úkony měla provádět obžalovaná Monika J. (čl. 80, čl. 2648, čl. 2651). Z těchto důvodů se nelze ztotožnit s námitkou obžalované Moniky J., že již toto tvrzení spoluobžalované o zanášení fiktivních příjemek má snižovat její věrohodnost, protože se nejednalo o tvrzení jednoznačné, kategorické. Současně je nutno poukázat na to, že pokud tyto příjemky byly vyhotoveny tak, aby budily zdání, že pocházejí z tohoto externího programu, že byly podepsány oprávněnými osobami a že na nich specifikované zboží bylo poškozenému dodáno, čímž měly dodat zdání legálnosti následně vystaveným fiktivním či pozměněným fakturám, mělo by takové verzi, byla-li prokázána, odpovídat znění výroku o vině.

31. Okresní soud se dále bude zabývat důvodnou námitkou obžalované Moniky J., že část vytýkaného jednání měla být spáchána mechanismem vztahujícím se k dobropisům a ceninám, aniž by tato skutečnost byla uvedena v návětí skutkové věty pod bodem A) výroku napadeného rozsudku. Krajský soud v této souvislosti poukazuje na obsah provedeného dokazování, včetně vyjádření poškozeného k odvolání obžalované Moniky J., ze kterých vyplynulo, že část vytýkaného jednání měla být spáchána za použití dobropisů a cenin (zejména jde o útoky popsané pod body A) 27, 30 až 33, 35 výroku).

32. V případě, že by v dalším řízení okresní soud obžalovanou opětovně uznal vinnou, bude muset upravit popis skutkové věty tak, aby odpovídal obsahu provedených důkazů, včetně mechanizmů použitých k neoprávněnému vyvedení finančních prostředků ke škodě poškozeného.

33. Pokud dojde k závěru o vině, bude se muset vypořádat taktéž s otázkou právní kvalifikace, a to zejména se zněním právní věty, která musí odpovídat zákonnému znění příslušné skutkové podstaty. Zákonným znakem trestného činu zpronevěry podle § 206 trestního zákoníku není zmocnění se cizí věci, jak okresní soud chybně uvedl v právní větě výroku napadeného rozsudku, ale přisvojení si cizí věci, která byla pachateli svěřena.

34. Námitku obžalované Moniky J. vztahující se k výši způsobené škody, která by měla podle jejího názoru zohledňovat jak ve skutkové větě, tak i v adhezním výroku případný profit poškozeného vztahující se k dani z přidané hodnoty a k dani z příjmů právnických osob, krajský soud nepovažuje za důvodnou. Skutečnost, že jsou vytvořeny fiktivní faktury či jiné doklady, které mají prokazovat reálně neuskutečněnou dodávku zboží, a tyto jsou zavedeny současně do účetnictví poškozeného, což má vliv na snížení daně z přidané hodnoty na vstupu a na vykazovaný základ daně z příjmů právnických osob, protiprávní stav nezhojí, protože je tímto způsobem vytvořen simulovaný, fiktivní a pouze formální právní úkon, k němuž nelze v daňovém řízení přihlížet. Tato okolnost proto nemůže mít vliv na výši škody způsobené trestným činem, ani na výši nároku na náhradu škody.

35. Další námitku obžalované, že nebyla zachována totožnost skutku, nepovažuje krajský soud za důvodnou. Podle § 220 odstavec 1 trestního řádu může soud rozhodovat jen o skutku, který je uveden v žalobním návrhu. Tímto ustanovením je podle právní praxe a teorie (srovnej Šámal, P. a kol.: Trestní řád. Komentář. 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 2717 – 2748) formulován požadavek zachovat totožnost skutku, protože v hlavním líčení je soud limitován podanou obžalobou v tom směru, že může rozhodovat jen o stejném skutku a o stejném obžalovaném, jak je uvedeno v obžalobě. Totožnost skutku bude zachována především při

naprostém souladu mezi popisem skutku v žalobním návrhu a popisem skutku ve výrokové části rozhodnutí. Postačí však shoda mezi podstatnými skutkovými okolnostmi, přičemž soud může a musí přihlížet i k těm změnám skutkového stavu, k nimž došlo při projednávání věci v hlavním líčení, bez ohledu na to, zda zlepšují nebo zhoršují postavení obžalovaného. Některé skutečnosti v rozhodnutí soudu tedy mohou oproti obžalobě přibýt, některé mohou odpadnout, soud může upřesnit nepřesný popis z obžaloby, nesmí se ovšem změnit podstata skutku. Závěr o tom, do jaké míry je soud oprávněn odchýlit se od obžaloby, aby byla ještě zachována totožnost skutku, bude záležet na zhodnocení charakteru, významu a rozsahu odchylek. Soud tedy nesmí zahrnout do rozhodnutí takové okolnosti, které už tvoří jiný skutek, na druhé straně je však povinen vyčerpat žalovaný skutek v celé šíři, zabývat se všemi jeho stránkami, které jsou právně relevantní, a promítnout do něj výsledky hlavního líčení. Za skutek uvedený v žalobním návrhu je pak nutno považovat i další skutek popsaný v tomto návrhu, i když není uvedeno, jaký trestný čin obžaloba spatřuje v tomto dalším skutku, a to jeho zákonným pojmenováním, uvedením příslušného ustanovení zákona a všech zákonných znaků. Soud musí rozhodnout i o takovémto skutku. Totožnost skutku bude též zachována za předpokladu, jestliže: a) je úplná shoda alespoň v jednání při rozdílném následku, b) je úplná shoda alespoň v následku při rozdílném jednání, c) jednání nebo následek (nebo obojí) jsou v případech uvedených pod písmeny a) a b) alespoň částečně shodné, musí být shoda ovšem v podstatných okolnostech, jimiž se rozumí zejména skutkové okolnosti charakterizující jednání nebo následek z hlediska právní kvalifikace, která přichází v úvahu; podstatnými z tohoto hlediska nejsou ty skutkové okolnosti, které charakterizují jen zavinění či jiný znak subjektivní stránky činu. Je nutno zdůraznit, že na zachování totožnosti skutku nemají vliv změny v okolnostech, které pouze individualizují žalovaný skutek z hlediska času, místa a způsobu spáchání činu, formy zavinění, rozsahu následku a motivace, když jinak shoda v následku či jednání není dotčena. Při aplikaci těchto zásad na projednávanou věc dospěl krajských soud k závěru, že nedošlo k porušení zásady totožnosti skutku, neboť okresní soud na základě provedeného dokazování doplnil skutek oproti obžalobě doplněním údajů o způsobu spáchání činu, aniž by došlo ke změně podstaty skutku. Nelze proto dospět k závěru, že by totožnost skutku v napadeném rozsudku nebyla zachována. Stejně tak má krajský soud za to, že skutek byl popsán dostatečně určitě, s uvedením znaků naplňujících jak objektivní, tak subjektivní stránku projednávaného trestného činu.

36. Krajský soud neshledal důvod pro obžalovanou Monikou J. navrhovaný postup podle § 260 trestního řádu, tedy vrácení věci státnímu zástupci k došetření. Podmínkou k tomuto postupu je situace, kdy nelze po zrušení rozsudku pokračovat v řízení před soudem pro neodstranitelné procesní vady a zároveň není důvod pro jiné rozhodnutí. Důvodem pro vrácení věci státnímu zástupci k došetření ve stadiu odvolacího řízení tedy není požadavek náležitého objasnění věci, a to ani tehdy, jestliže by se jednalo o nedostatečná skutková zjištění znamenající obtížné a rozsáhlé došetření skutečností důležitých pro rozhodnutí ve věci, jež by soud prvního stupně nemohl provést rychleji než státní zástupce (NS 20/2003-T 480. a NS 24/2003-T 550). Zákonné podmínky pro navrhovaný postup proto nebyly splněny, když nebyly krajským soudem zjištěny neodstranitelné procesní vady přípravného řízení, které by mu bránily spravedlivě rozhodnout.

37. Pokud obžalovaná Monika J. namítla, že neměla dostatek času seznámit se s listinnými důkazy, pak krajský soud konstatuje, že s provedenými důkazy v této fázi trestního řízení měla dostatečný časový prostor se seznámit a v dalším řízení, které bude vedeno u okresního soudu, se k nim může, pokud svého práva využije, vyjádřit.

38. vrácení věci k dalšímu řízení bylo krajským soudem rozhodnuto i ve vztahu k obžalované Aleně P. ohledně jednání popsaného pod bodem A) napadeného rozsudku, byť ve vztahu k této obžalované nebyl výrok o vině odvoláním výslovně napaden. Důvodem tohoto postupu bylo zrušení napadeného rozsudku z důvodu, který je společný pro obě obžalované, neboť se týká skutku, pro který jsou obě trestně stíhány, a proto může prospívat i obžalované Aleně P. Tímto důvodem byla pochybnost o správnosti skutkových zjištění okresního soudu vztahujících se k fakturám vystaveným na jméno Dalibora S. Tyto faktury, vydané v letech 2010 a 2011, měly být podle závěru okresního soudu fiktivní, měly být použity oběma obžalovanými k protiprávnímu vyvedení finančních prostředků z majetku poškozeného v částce přesahující 200.000 Kč. Jak je již uvedeno výše, závěr okresního soudu, že jde o faktury fiktivní, je přinejmenším předčasný, protože nelze odhlédnout od sdělení Dalibora S., že se mělo jednat o jím vystavené faktury. Krajský soud se proto ztotožnil s námitkou obžalované Moniky J., že na základě doposud provedeného dokazování nelze bez důvodných pochybností dospět k závěru, že tyto faktury byly použity k neoprávněnému obohacení na úkor poškozeného. V dalším řízení bude proto zapotřebí doplnit dokazování k objasnění této otázky, která se však týká obou obžalovaných. Krajský soud z tohoto důvodu dospěl k závěru, že je nezbytné zrušit napadený rozsudek i ve vztahu k obžalované Aleně P., přestože do výroku o vině týkajícího se této obžalované nebylo podáno odvolání žádnou oprávněnou osobou ve smyslu § 246 odstavec 1 trestního řádu. Při tomto závěru vycházel analogicky ze smyslu právní úpravy odvolání podle hlavy šestnácté části třetí trestního řádu, zejména ze znění ustanovení § 261 trestního řádu, podle kterého odvolací soud rozhodne vždy ve prospěch dalšího spoluobžalovaného, prospívá-li mu důvod, z něhož rozhodl ve prospěch některého obžalovaného. Jde o zásadu tzv. beneficia cohaesionis, jejíž podstatou je změna rozsudku i ve prospěch osoby, která nepodala odvolání, jestliže jí prospívá důvod, pro nějž byl změněn rozsudek ve prospěch osoby, která podala odvolání. Předpokladem postupu podle tohoto ustanovení je sice nabytí právní moci rozsudku ve vztahu ke spoluobžalovanému, a v projednávané věci podmínka nabytí právní moci rozsudku ve vztahu ke spoluobžalované Aleně P. nebyla splněna, krajský soud proto nemohl postupovat přímo za použití § 261 trestního řádu, avšak podle jeho názoru není důvod postupovat odlišně v případě spoluobžalovaného, u kterého rozsudek doposud nenabyl právní moci, pokud mu zjevně prospívá důvod, pro který je rozsudek zrušen ohledně jeho spolupachatele, neboť jiný postup by mohl mít za následek meritorní rozhodnutí vyznívající v neprospěch spoluobžalovaného. Proto bylo rozhodnuto o zrušení napadeného rozsudku i ve vztahu k této obžalované.

39. Krajský soud navíc zrušil napadený rozsudek ve vztahu k obžalované Aleně P. nejen v části A), která byla napadena odvoláním, ale i v části B), a to z následujících důvodů. Krajský soud si je vědom toho, že jednání pod bodem B) tvoří dílčí útoky k jednání pod bodem A), a lze je ve smyslu § 12 odstavec 12 trestního řádu považovat za jeden skutek podle trestního řádu, což ve svém důsledku znamená, že by bylo možné za určitých podmínek zrušit pouze výrok ad A). Avšak v projednávané věci tento postup nebyl možný, protože samotné jednání pod bodem B) by nenaplňovalo zákonné znaky zločinu zpronevěry podle § 206 odstavec 1, odstavec 4 trestního zákoníku, protože škoda způsobená jednáním pod bodem B) nedosahuje škody značné ve smyslu § 138 trestního zákoníku. Pokud by krajský soud zrušil ve vztahu k této obžalované napadený rozsudek pouze pod bodem A), pak by právní kvalifikace neodpovídala jednání popsanému pod bodem B) napadeného rozsudku. Proto bylo nutné zrušit napadený rozsudek i pod bodem B) a znovu vyslovit výrok o vině pod tímto bodem, včetně odpovídající právní kvalifikace, a nově rozhodnout o trestu a náhradě škody.

40. Ze shora rozvedených důvodů bylo rozhodnuto z podnětu odvolání o zrušení napadeného rozsudku v celém rozsahu a výrokem pod bodem II. o vrácení trestní věci pod bodem A)

napadeného rozsudku ve vztahu k oběma obžalovaným okresnímu soudu k dalšímu řízení. Po doplněné dokazování ve shora rozvedeném rozsahu bude na okresním soudu, aby vyhodnotil všechny důkazy, každý jednotlivě i v jejich vzájemné souvislosti, a až poté ve věci rozhodl, přičemž v případě, že v řízení před okresním soudem vyvstane potřeba provedení dalších důkazů, aby je rovněž provedl. Současně se vypořádá s námitkami uplatněnými obžalovanou Monikou J. v podaném odvolání, včetně přednesených důkazních návrhů, na kterých setrvala i pro odvolací řízení. Vzhledem k zrušujícímu výroku bylo krajským soudem rozhodnuto, že navrhované důkazy nebudou prováděny v odvolacím řízení, protože se věc v rozsahu zrušení vrací zpět okresnímu soudu, který bude doplňovat dokazování v intencích tohoto zrušovacího rozsudku, případně doplní dokazování dalšími důkazy v rozsahu potřebném pro své rozhodnutí. V této fázi trestního řízení krajský soud neshledal důvody pro opaření obžalovanou navrhovaného znaleckého posudku se zaměřením na technické zkoumání dokladů a písemností, případně polygrafie, ani znaleckého posudku z oboru ekonomika, odvětví účetní evidence, je však na zvážení okresního soudu, zda tyto důkazy, i s ohledem na doplněné dokazování, ve věci provede. Krajský soud pouze zdůrazňuje, že dokazování, které bude doplňováno ve vztahu k fakturám vystaveným na Dalibora S., se bude týkat i posouzení viny obžalované Aleny P.

41. Po zrušení napadeného rozsudku i ve vztahu k obžalované Aleně P. v celém rozsahu, krajský soud na podkladě okresním soudem správně zjištěného skutkového stavu uznal nově tuto obžalovanou výrokem ad. I. tohoto rozsudku vinnou jednáním, které bylo popsáno pod bodem B) napadeného rozsudku, které nově právně posoudil jako přečin zpronevěry podle § 206 odstavec 1, odstavec 3 trestního zákoníku, když škoda způsobená tímto úmyslným jednáním poškozené společnosti Horské lázně Karlova Studánka, státní podnik, dosáhla 126.131 Kč, která naplňuje ve smyslu § 138 trestního zákoníku znaky větší škody.

42. Následně se krajský soud zabýval trestem, jaký má být obžalované Aleně P. uložen. Obžalovaná Alena P. byla podle § 206 odstavec 3 trestního zákoníku ohrožena trestem odnětí svobody na jeden rok až pět let. Vzhledem k odvolání státního zástupce do výroku o trestu v neprospěch této obžalované krajský soud zkoumal také přiměřenost a zákonnost okresním soudem uloženého trestu z pohledu námitek podaného odvolání. Krajský soud při úvaze o druhu a výměře trestu hodnotil kritéria uvedená v § 38, § 39 trestního zákoníku, jako polehčující okolnost byla posouzena dosavadní trestní bezúhonnost této obžalované, její doznání a spolupráce s orgány činnými v trestním řízení. Při zvážení zákonných kritérií, s přihlédnutím k polehčujícím okolnostem a absenci okolností přitěžujících, uložil podle § 206 odstavec 3 trestního zákoníku trest odnětí svobody v trvání 1 roku, tedy na samotné spodní hranici zákonné výměry, jehož výkon podle § 81 odstavec 1 trestního zákoníku a § 82 odstavec 1 trestního zákoníku podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání 2 roků. Neshledal však důvody pro uložení povinnosti podle § 82 odstavec 2 trestního zákoníku spočívající v tom, aby podle svých sil nahradila škodu způsobenou trestným činem. Uložení této povinnosti není vždy nutné, pokud bylo v dovolání poukazováno na rozhodnutí R IV/1968, R II/1967, pak má krajský soud za to, že nelze odhlédnout od té skutečnosti, že obžalovaná Alena P. je starobní důchodkyní a již tato skutečnost možnost přivýdělku vlastní prací, na který bylo poukazováno v podaném odvolání, je v jejím případě značně snížená. Krajský soud se však ztotožnil s modifikovaným návrhem státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Ostravě, že je na místě uložit podle § 73 odstavec 1, odstavec 3 trestního zákoníku trest zákazu činnosti, a to výkonu zaměstnání účetní a výkonu živnosti spočívající v činnosti účetních poradců, vedení účetnictví a vedení daňové evidence, neboť se projednávaného trestného činu dopustila v souvislosti s výkonem zaměstnání účetní. Tento trest byl uložen jak ve vztahu k pracovnímu poměru, tak ve vztahu k živnosti, která obsahově

odpovídá vedení účetnictví. Délka tohoto trestu byla stanovena na dobu 1 roku, což je výměra odpovídající jak okolnostem případu, tak osobě této obžalované.

43. V návaznosti na výrok o vině byla obžalovaná Alena P. podle § 228 odstavec 1 trestního řádu zavázána k náhradě škody poškozené společnosti Horské lázně Karlova Studánka, státní podnik, v částce 98.131 Kč, představující škodu způsobenou touto obžalovanou jejím zaviněným jednáním popsaným ve výroku ad. I. tohoto rozsudku. Nárok na náhradu škody byl přiznán v částce odpovídající uplatněnému nároku poškozeného.

Poučení :

ad výrok pod body I. a II.

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

ad výrok pod bodem I.

Proti tomuto rozhodnutí je přípustné dovolání, které lze podat ve lhůtě dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí prostřednictvím soudu I. stupně.

Dovolání mohou podat:
a) nejvyšší státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného,
b) obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká.

Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno. Příslušný k rozhodnutí o podaném dovolání je Nejvyšší soud České republiky v Brně.

V dovolání musí být uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b/1 a)-l) nebo § 265b/2 trestního řádu, o které se dovolání opírá. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Ostrava 21. ledna 2019

Mgr. Magda Mihulová,v.r.
předsedkyně senátu

Vypracoval:
Mgr. Karel Šigut,v.r.